

CURTEA DE APEL BRAȘOV

**Calendarul întrunirilor trimestriale organizate la nivelul Curții de Apel
Brașov potrivit dispozițiilor art. 26² din Regulamentul de ordine interioară
al instanțelor judecătorești, pentru anul 2014**

DOMENIUL DE SPECIALIZARE

CIVIL

CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

PENAL

2014

CURTEA DE APEL BRAȘOV

Calendarul întrunirilor trimestriale ce se vor organiza la nivelul Curții de Apel Brașov
potrivit dispozițiilor art. 26² din Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești, pentru anul 2014

Domeniul de specializare	pt. trimestrul I 2014			pt. trimestrul al II-lea 2014			pt. trimestrul al III-lea 2014			pt. trimestrul al IV-lea 2014		
	Perioada în care instanțele vor comunica materiale ce urmează a fi dezbătute	Perioada în care se vor dezbate problemele supuse discuție în cadrul secției curții de apel	Data și ora întâlnirii	Perioada în care instanțele vor comunica materiale ce urmează a fi dezbătute	Perioada în care se vor dezbate problemele supuse discuție în cadrul secției curții de apel	Data și ora întâlnirii	Perioada în care instanțele vor comunica materiale ce urmează a fi dezbătute	Perioada în care se vor dezbate problemele supuse discuție în cadrul secției curții de apel	Data și ora întâlnirii	Perioada în care instanțele vor comunica materiale ce urmează a fi dezbătute	Perioada în care se vor dezbate problemele supuse discuție în cadrul secției curții de apel	Data și ora întâlnirii
CIVIL	17-21 martie 2014	24-28 martie 2014	4 aprilie 2014 ora 12.00	09-13 iunie 2014	16-20 iunie 2014	25 iunie 2014 ora 12.00	15-19 septembrie 2014	22-26 septembrie 2014	3 octombrie 2014 ora 12.00	15-19 decembrie 2014	05-09 ianuarie 2015	16 ianuarie 2015 ora 12.00
PENAL	17-21 martie 2014	24-28 martie 2014	2 aprilie 2014 ora 13.00	09-13 iunie 2014	16-20 iunie 2014	27 iunie 2014 ora 12.00	15-19 septembrie 2014	22-26 septembrie 2014	1 octombrie 2014 ora 13.00	15-19 decembrie 2014	05-09 ianuarie 2015	14 ianuarie 2015 ora 13.00
Contencios administrativ și fiscal	17-21 martie 2014	24-28 martie 2014	31 martie 2014 ora 13.00	09-13 iunie 2014	16-20 iunie 2014	30 iunie 2014 ora 13.00	15-19 septembrie 2014	22-26 septembrie 2014	29 septembrie 2014 ora 13.00	15-19 decembrie 2014	05-09 ianuarie 2015	12 ianuarie 2015 ora 13.00

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL BRAȘOV

Secția civilă și pentru cauze cu minori și de familie, de conflicte de muncă și asigurări sociale

PROCES-VERBAL

Încheiat astăzi 17 ianuarie 2014 la întâlnirea cu judecătorii specializați în judecarea cauzelor de drept civil de la Curtea de Apel Brașov și instanțele din raza teritorială a acesteia.

Întâlnirea a fost organizată de președintele secției civile și pentru cauze cu minori și de familie, de conflicte de muncă și asigurări sociale, de la Curtea de Apel Brașov.

La această întâlnire au participat judecători din cadrul Curții de Apel Brașov și din cadrul instanțelor din raza teritorială a acesteia.

Au fost dezbătute următoarele probleme de practică neunitară:

Tribunalul Brașov

I. Regularizarea cererii de chemare în judecată în litigiile de muncă cu privire la propunerea de probe, în condițiile în care sarcina probei revine angajatorului în conformitate cu prevederile art. 272 din codul muncii.

Potrivit disp. art.272 din codul muncii sarcina probei în conflictele de muncă revine angajatorului acesta fiind obligat să depună dovezile în apărarea sa până la prima zi de înfățișare.

Propunerea probelor de către angajator se va face prin întâmpinare, în conformitate cu disp. art. 205 alin. 2 lit. d din NCPC potrivit căruia întâmpinarea va cuprinde dovezile cu care se apără împotriva fiecărui capăt de cerere.

În situația în care angajatorul propune proba cu martori prin întâmpinare iar contestatorul, persoană fizică, nu a prevăzut că în cauză se va solicita o astfel de probă, instanța ar putea face aplicarea disp. art. 254 pct. 2 și 3 din NCPC. Potrivit acestor dispoziții, dovezile care nu au fost propuse în condițiile legii prin cererea de chemare în judecată sau prin întâmpinare vor putea fi încuviințate atunci când nevoia administrării probei reiese din cercetarea judecătorească și partea nu o putea prevedea sau învederează instanței că din motive temeinic justificate, nu a putut propune probele cerute în termen.

Este de recomandat a se evita sancțiunea anulării cererii de chemare în judecată în faza regularizării cererii, în baza disp. art. 200 alin. 2 raportat la disp. art. 194 lit. e din NCPC, pentru neindicarea adreselor martorilor, având în vedere că în litigiile de muncă sarcina probei revine angajatorului, iar contestatorul nu ar putea să prevadă că poate fi solicitată o această probă de angajator.

Anularea cererii de chemare în judecată, în litigiile de muncă, pentru neindicarea numelui martorilor, deși a solicitat această probă prin cererea de chemare în judecată, ar poziționa partea, într-o situația mai dezavantajată decât atunci când nu

a cerut proba și ar urma să fie aplicată sancțiunea decăderii așa cum prevăd dispozițiile art. 254 alin. 1 din NCPC.

II. Actul de procedură prin care instanța ia act de renunțarea la judecată în etapa scrisă.

În conformitate cu disp. art. 406 din NCPC, instanța ia act de renunțarea la judecata cererii printr-o hotărâre supusă recursului.

Indiferent de momentul renunțării, dacă acesta se produce în etapa regularizării cererii de chemare în judecată, în cursul cercetării procesului ori al dezbaterilor în fond, instanța va lua act de manifestarea de voință a reclamantului printr-o sentință, atunci când renunțarea intervine în cursul judecării în primă instanță.

În cazul în care renunțarea se face în apel sau în căile extraordinare de atac, instanța va lua act printr-o decizie dar și prin sentință dacă renunțarea are loc într-o contestație în anulare sau revizuire împotriva unei sentințe.

III. Sancțiunea care operează în cazul în care reclamantul care a beneficiat de ajutor public judiciar sub forma eșalonării plății taxei de timbru, nu achită tranșele stabilite este anularea cererii ca insuficient timbrată sau executarea silită a obligației în baza încheierii prin care s-a dispus eșalonarea.

O posibilă soluție ce poate fi adoptată în această situație este aceea a executării silită a obligației de plată a taxei de timbru și nu cea a anulării ca insuficient timbrată a cererii.

Măsura privind admiterea cererii de acordare a ajutorului public judiciar sub forma eșalonării plății taxei de timbru va fi comunicată organelor competente în vederea executării.

Dacă partea cu rea credință nu a achitat vreuna din tranșele la care a fost obligat prin încheierea de admitere a cererii de acordare a ajutorului public judiciar, instanța poate proceda la anularea cererii de chemare în judecată.

IV. Etapele ce se parcurg la soluționarea căilor de atac când legea prevede că judecata acestora are loc într-un anumit termen de la înregistrarea căii de atac. Ex. art. 64 din NCPC

Vor fi respectate pe cât este posibil disp. art. 64 alin. 4 din NCPC privind soluționarea căilor de atac exercitate împotriva încheierii de respingere ca inadmisibilă a cererii de intervenție. Judecata căii de atac se va face cu celeritate urmărindu-se respectarea termenelor stipulate de acest text de lege.

V. La suspendarea contractului de muncă din inițiativa angajatorului în condițiile art. 52 alin. 1 lit. b din codul muncii, în cazul formulării plângerii penale, este necesar a fi îndeplinită și condiția incompatibilității faptei săvârșite cu funcția deținută, sau formularea plângerii este condiție suficientă.

În conformitate cu dispozițiile art. 52 din codul muncii, contractul individual de muncă poate fi suspendat din inițiativa angajatorului în situația în care s-a formulat plângere penală împotriva salariatului sau acesta a fost trimis în judecată pentru fapte penale incompatibile cu funcția deținută, până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești.

Sunt identificate astfel două situații de suspendare a contractului individual de muncă, prima în care angajatorul a formulat plângere penală împotriva acestuia pentru o faptă incompatibilă cu funcția deținută și a doua când salariatul a fost trimis în judecată pentru a astfel de faptă, independent de plângerea angajatorului.

Măsura suspendării nu operează de drept ci este necesară manifestarea de voință a angajatorului, materializată în ordin sau dispoziție dată de persoana sau organul în drept să o dispună.

În ceea ce privește litigiile privind salariații CFR, trebuie avut în vedere și art. 59 din Statutul personalului CFR (M.Of. 349/15.09.1998), potrivit căruia în cazul în care unitatea a făcut plângere penală împotriva unei persoane încadrate în muncă sau aceasta a fost trimisă în judecată pentru fapte penale incompatibile cu funcția deținută, conducerea unității o va suspenda din funcție. Pe timpul suspendării nu se plătesc drepturile de retribuire.

VI. Cererea de recuzare – taxa de timbru într-o cerere de recuzare se stabilește în funcție de legislația în vigoare la data formulării cererii de recuzare sau de data formulării cererii de chemare în judecată în cauză.

În conformitate cu disp. art. 55 din OUG 80/2013, taxa de timbru aferentă cererilor de recuzare se calculează potrivit legii în vigoare la data introducerii cererii de chemare în judecată.

VII. Contestația la executare formulată de administratorul judiciar – încadrarea în prevederile art. 77 din legea 85/2006 în sensul scutirii de plata taxei de timbru:

a) într-o opinie s-a apreciat că textul de lege susmenționat se interpretează în sens larg și vizează și contestația la executare;

b) în altă opinie se reține că nu sunt scutite de plata taxei de timbru deoarece contestația la executare nu este o acțiune introdusă de administratorul judiciar sau de lichidator în aplicarea dispozițiilor legii 85/2006 sau pentru recuperarea creanțelor.

Dispozițiile art. 77 din legea 85/2006 sunt de strictă interpretare și nu pot fi aplicate în situația contestației la executare pornită de debitor.

Întocmit,
Președinte secție civilă,
Judecător Nicoleta Grigorescu

Curtea de Apel Braşov
Secția civilă și pentru cauze cu minori și de familie

PROCES-VERBAL

Încheiat astăzi 4 aprilie 2014 la întâlnirea cu judecătorii specializați în judecarea cauzelor de drept civil de la Curtea de Apel Braşov și instanțele din raza teritorială a acesteia.

Întâlnirea a fost organizată de către președintele secției civile și pentru cauze cu minori și de familie, de conflicte de muncă și asigurări sociale, de la Curtea de Apel Braşov.

La această întâlnire au participat judecători din cadrul Curții de Apel Braşov și din cadrul instanțelor din raza de competență a acesteia.

Au fost dezbătute următoarele probleme de practică neunitară:

Tribunalul Covasna

I. Modalitatea de timbrare a căii de atac, în situația în care este atacată o sentință pronunțată de instanța de fond, prin care a fost soluționată o excepție, alta decât cele enumerate limitativ de prevederile art. 25 al. 1 lit. c și art. 25 alin. 2 din OUG 80/2013 (ex. excepția lipsei de interes, excepția tardivității, lipsei calității procesual active sau pasive sau lipsa capacității procesuale).

Potrivit disp. art. 25 din OUG 80/2013 lit. c) se timbrează cu taxă fixă de 20 de lei cererile pentru exercitarea căilor de atac împotriva hotărârile judecătorești prin care s-a dispus anularea cererii ca netimbrată, nesemnată sau pentru lipsa calității de reprezentant.

Potrivit disp. art. 25 alin. 2 din OUG 80/2013 se timbrează cu taxă fixă de 50 de lei cererile pentru exercitarea căilor de atac declarate împotriva hotărârilor judecătorești prin care a fost respinsă cererea ca prematură, inadmisibilă, prescrisă sau pentru autoritate de lucru judecat, prin care s-a luat act de renunțarea la dreptul pretins, prin care s-a luat act de renunțarea la judecată sau prin care se încuviințează învoiala părților.

Dacă legiuitorul nu a prevăzut în mod expres, timbrarea cu taxă fixă a cererilor de apel sau recurs declarate împotriva hotărârilor prin care procesul a fost soluționat pe excepția lipsei calității procesual active sau pasive, a excepției de tardivitate, a lipsei de interes sau a lipsei capacității procesuale, taxa de timbru va fi stabilită în raport de disp art. 23 și 24 din OUG 80/2013.

Se va face aplicarea principiului „unde legea nu distinge nu putem distinge nici noi”.

Trebuie observat comparativ cu disp. art. 11 din legea 146/1997 că în situația exercitării căii de atac împotriva hotărârii judecătorești prin care instanța s-a dezinvestit (declinarea de competență) a fost stabilită o taxă de timbru fixă, iar ulterior textul a fost abrogat prin legea 76/2012. Prin acesta se înțelege că legiuitorul a dorit în mod expres stabilirea altor reguli de timbrare.

În consecință, în lipsa unui text de lege expres, care să stabilească un quantum fix al taxei de timbru, orice interpretare pare a fi lipsită de suport legal.

II. Caracterul încheierii prin care se dispune de către instanța de apel, suspendarea judecării, prin raportare la prevederile art. 414 și 483 alin. 2 teza ultimă din NCPC (dacă aceste încheieri sunt sau nu definitive).

Calea de atac a recursului împotriva încheierii prin care s-a dispus suspendarea judecării procesului este prevăzută în mod expres de disp. art. 414 din c.p.c. și poate fi exercitată pe întreaga perioadă în care durează măsura suspendării.

În situația în care intervine suspendarea pe parcursul soluționării apelului, încheierea astfel pronunțată poate fi atacată cu recurs apreciindu-se că în cauză nu pot fi înlăturate disp. art. 414 din c.p.c.

Dispozițiile art. 483 alin. 2 teza finală nu sunt aplicabile în astfel de situații.

Judecătoria Braşov

III. Momentul de la care începe să curgă termenul de prescripție în cazul subrogării asigurătorului în drepturile asiguratului.

a) într-o primă opinie s-a apreciat că termenul de prescripție curge de la data producerii evenimentului asigurat. Se reține că subrogarea operează și în ceea ce privește dreptul de a formula cererea de chemare în judecată, în termenul de trei ani în care creditorul ar fi avut dreptul să formuleze acțiunea.

b) într-o altă opinie s-a apreciat că termenul de prescripție începe să curgă de la data la care asigurătorul a plătit despăgubirea, întrucât din acest moment se naște interesul asigurătorului de a pretinde restituirea sumei achitate.

Termenul de prescripție pentru introducerea acțiunii privind subrogarea asigurătorului în drepturile asiguratului, pentru recuperarea prejudiciului, de la persoana vinovată de producerea acestuia, este de trei ani de la data când asigurătorul a efectuat plățile către asigurat.

(Disp. art. 2528 alin. 1 din NCC răspundere civilă delictuală)

Dispozițiile art. 22 din legea 136/1995 dacă acțiunile sunt formulate înainte de intrarea noului cod civil în vigoare.

După intrarea în vigoare a noului cod disp. art. 2210.

(decizia de speță a ICCJ nr. 3341/2003 și decizia civilă a CA București 350/24.09.2012).

IV. Reprezentarea convențională a persoanelor juridice - cazul în care persoana juridică a dat mandat pentru recuperarea creanțelor (societățile de recuperare creanțe ce formulează acțiuni în baza unui mandat dat de creditoarea persoană juridică).

Dacă societatea de recuperare acționează în baza unui mandat convențional, poate formula cereri de chemare în judecată, în limitele mandatului dat, dacă nu există o interdicție legală expresă în acest sens.

Art. 84 din NCPC

V. Taxa de timbru datorată pentru contestațiile la executare în care se invocă prevederile art. 712 alin. 2 din NCPC, având în vedere art. 10 alin. 3 din OUG 80/2013, fără a se cere anularea titlului executoriu.

a) într-o primă opinie taxa de timbru de datorează la valoare cu condiția de a se solicita în cadrul contestației la executare și anularea titlului executoriu.

b) într-o altă opinie taxa de timbru datorată se calculează la valoare chiar și în situația în care nu se solicită anularea titlului executoriu însă sunt invocate apărări pe fondul acestuia.

Apreciem ca fiind legală opinia exprimată la punctul a) în sensul că pentru contestațiile la executare silită întemeiate pe disp. art.712 alin.2 din NCPC în care se invocă ȘI motive de fapt sau de drept privitoare la fondul dreptului, taxa de timbru se stabilește la valoare, potrivit disp. art. 3 alin. 1 din OUG 80/2013.

Folosirea sintagmei „și” conduce la concluzia că legiuitorul a făcut distincție între contestațiile la executare formulate pe baza disp. art. 712 alin. 2 din NCPC care vizează numai actele de executare și cele în care sunt invocate și aspecte legate de titlul executoriu.

VI. Completul de judecată care se pronunță asupra conexării în situația în care conexarea se solicită între un dosar înregistrat anterior intrării în vigoare a NCPC și un dosar înregistrat după această dată. Procedura aplicabilă cauzei după conexare.

Conform opiniei exprimate în cadrul întâlnirii profesionale din data de 4.X.2013 dosarul cu număr mai mic, supus legii vechi este cel care determină legea aplicabilă și în cauza care a fost conexată ulterior.

OBSERVAȚII

- Atenție la motivări. Sunt preluate în integralitate motivări din deciziile Curții de Apel, în sentințe pronunțate de Tribunale în litigiile de muncă. De asemenea se fac aprecieri personale în cuprinsul motivărilor în sensul că „opinia instanței de control judiciar este în sensul aplicării cu strictețe a dispozițiilor legii”

- în litigiile ce fac obiectul legii 10/2001 calea de atac este apelul și nu recursul, ținându-se cont de disp. art. 7 din legea 76/2012

- în litigiile cu profesioniști procedurile privind insolvența, deschise înainte de intrarea în vigoare a NCPC vor fi supuse legii vechi.

- În litigiile cu profesioniști - în acțiunile promovate în baza disp. art. 226 alin. 1 lit. c din legea 31/1990 (retragere asociat), calea de atac este recursul și nu apelul, pentru cauzele introduse înainte de intrarea în vigoare a NCPC, în conformitate cu disp. art. 28 din Cod procedură civilă.

Întocmit,
Președinte secție
Judecător Nicoleta Grigorescu

Curtea de Apel Braşov
Secţia civilă şi pentru cauze cu minori şi de familie,
de conflicte de muncă şi asigurări sociale

PROCES – VERBAL

Încheiat astăzi 25.06.2014 la întâlnirea cu judecătorii specializaţi în judecarea cauzelor de drept civil de la Curtea de Apel Braşov şi instanţele din raza teritorială a acesteia.

Întâlnirea a fost organizată de către preşedintele secţiei civile şi pentru cauze cu minori şi de familie, de conflicte de muncă şi asigurări sociale de la Curtea de Apel Braşov.

La această întâlnire au participat judecători din cadrul Curţii de Apel Braşov şi judecători din cadrul instanţelor din circumscripţia teritorială a acesteia.

Au fost dezbătute următoarele probleme de practică neunitară:

TRIBUNALUL BRAŞOV

1. În apelul declarat împotriva încheierii de respingere a cererii de executare silită ce părţi sunt citate?

a) Într-o primă opinie minoritară s-a apreciat că la soluţionarea apelului se impune citarea ambelor părţi, ca regulă generală, deoarece nu există nicio normă derogatorie de la acesta.

b) Potrivit opiniei majoritare în astfel de cauze se citează numai creditorul deoarece acesta are la dispoziţie posibilitatea exercitării căii de atac, iar în faţa instanţei de fond procedura este fără citarea părţilor.

A fost agreat punctul de vedere exprimat la poziţia b)

În reglementarea vechiului cod de procedură civilă.

În conformitate cu dispoziţiile art. 373^{1 3)} alin. 5 din vechiul cod de procedură civilă, încheierea prin care instanţa a admis cererea de încuviinţare a executării silite poate fi atacată cu recurs numai de creditor, în termen de cinci zile de la comunicare. Prin urmare citarea se face numai cu creditorul creanţei, întrucât ne aflăm în prezenţa unei norme derogatorii de la dreptul comun.

În noua reglementare:

Potrivit dispoziţiilor art. 556 alin. 6 teza a doua din NCPC „încheierea prin care se respinge cererea de încuviinţare a executării silite poate fi atacată exclusiv cu apel numai de creditor, în termen de cinci zile de la comunicare”. Apreciem că în soluţionarea apelului se impune a fi citat numai creditorul căruia i s-a respins cererea, având în vedere că doar el beneficiază de acest drept.

Dacă judecarea cererii de încuviinţare a executării silite se va face în camera de consiliu fără citarea părţilor potrivit dispoziţiilor art. 665 alin 2 din Noul Cod de Procedură Civilă, în apel se impune a fi citat numai apelantul cu atât mai mult cu cât procedura este una necontencioasă.

2. Abținerea – cererea de abținere se formulează:

- a) la primirea dosarului;
- b) după parcurgerea etapei scrise;

Opinia exprimată la punctul a)

Se vor aplica dispozițiile art. 43 din NCPC, înainte de primul termen de judecată.

3. Declinarea de competență – etapa scrisă se parcurge de:

- a) instanța investită inițial;
- b) instanța competentă;

opinia exprimată la punctul a) instanța investită inițial la primul termen de judecată, în conformitate cu disp. art. 131 din NCPC verifică competența de soluționare a cauzei.

Vor fi avute în vedere și argumentele menționate în minuta ședinței de practică neunitară din 22.03.2014 organizată de ÎCCJ la Craiova.

4. În aplicarea dispozițiilor art. 297 alin. 2 din vechiul cod procedură civilă, în cazul în care instanța de apel constată că prima instanță nu a fost competentă din punct de vedere material cu soluționarea cauzei și reține propria competență, după anularea hotărârii atacate cauza se soluționează pe fond:

- a) prin repartizare aleatorie unui complet specializat în soluționarea cauzelor directe;
- b) judecătorul din completul respectiv de apel, care a condus ședința de judecată, conform art. 99 alin. 3 din ROI.

Ne aflăm în situația recalificării căii de atac pentru a fi incidente dispozițiile art. 99 alin 3 din ROI. Prin urmare repartizarea aleatorie este soluția ce se impune a fi adoptată.

TRIBUNALUL PENTRU MINORI SI FAMILIE

I. Aplicarea dispozițiilor art. 55 din OUG 80/2013 cu referire la timbrarea acțiunilor de partaj raportat la faza procesuală în care se află dosarul respectiv:

a) părțile trebuie să achite o taxă de timbru, având în vedere dispozițiile legii referitoare la timbraj (legea 146/1997) în vigoare la data introducerii cererii de chemare în judecată,

b) taxa de timbru va fi achitată potrivit dispozițiile legii la data formulării cererii de apel, respectiv dispozițiile OUG 80/2013.

Cu opinia majoritară a fost agreată opinia exprimată la punctul a)

Se vor aplica întocmai disp. art. 55 din OUG 80/2013, potrivit cărora „pentru cererile și acțiunile introduse până la intrarea în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență timbrul judiciar se aplică, respectiv taxele judiciare de timbru se stabilesc și se plătesc în cuantumul prevăzut de legea în vigoare la data introducerii lor. Această dispoziție se aplică și căilor de atac exercitate împotriva hotărârilor judecătorești pronunțate în cauze care au fost înregistrate înainte de intrarea în vigoare a legii 80/2013. Același raționament se aplică și cererilor incidentale intervenite pe parcursul judecății.

II. Taxa de timbru datorată pentru acțiunile având ca obiect pensiile de întreținere raportat la dispozițiile contradictorii cuprinse în art. 15 lit. e din OUG nr. 80/2013 și art. 29 lit. c din același act normativ.

Textul nu este confuz ci reglementează situații diferite.

Trebuie făcută o distincție clară a obiectului cererii de chemare în judecată, dacă ne aflăm în situația stabilirii contribuției părinților la cheltuielile de creștere și educare a copiilor, care nu sunt accesorii cererii de divorț, se achită taxa de timbru de 20 de lei. Pentru cererile ce vizează obligațiile legale și contractuale de întreținere nu se achită nicio taxă de timbru. (este vorba de obligația legală sau contractuală de întreținere).

III. În situația în care instanța se declară incompetentă general să soluționeze o ordonanță președințială calea de atac este de 30 de zile potrivit dreptului comun sau de 5 zile potrivit procedurii ordonanței președințiale.

Dacă ne aflăm în situația reglementată de alin. 4 al art. 132 din NCPC și este vorba de incompetența generală atunci când cererea este declarată ca inadmisibilă) calea de atac este de 30 de zile pentru recurs.

În situația în care ar fi aplicabil art. 132 alin. 3 din NCPC hotărârea nu este supusă niciunei căi de atac.

Pentru ordonanța președințială calea de atac este apelul și nu recursul.

JUDECĂTORIA BRAȘOV

I. Competența de soluționare a cererilor de modificare a înscrisurilor din cartea funciară referitoare la suprafața terenurilor art. (art. 914 NCC și art. 94 din NCPC). Este sau nu evaluabilă în bani această cerere?

Discuția asupra acestui punct va fi reluată la următoarea întâlnire.

II. Competența de soluționare a cererilor ce au ca obiect rectificarea înscrisurilor din cartea funciară atunci când se introduce separat de acțiunea de fond (art. 908 alin. 4 din NCC).

Discuția asupra acestui punct va fi reluată la următoarea întâlnire.

III. Interpretarea dispozițiilor art. 5 alin. 2 din Legea nr. 17/2014 ce permite registratorului de CF să analizeze valabilitatea titlului de proprietate.

a) Împotriva încheierii de respingere a cererii de înscriere a dreptului în cartea funciară se poate formula plângere? Da.

b) Judecata plângerii se face într-o procedură necontencioasă. În cazul unei astfel de plângeri se poate analiza valabilitatea actului de proprietate.

Procedura este necontencioasă. În cadrul procedurii necontencioase nu se poate analiza valabilitatea actului de proprietate. Valabilitatea vânzării este condiționată de îndeplinirea cerințelor instituite la art. 3,4,9 și 10 din legea 17/2014. O astfel de analiză este posibilă numai pe calea unei proceduri contencioase.

IV. Este admisibilă o cerere de acordare a penalităților menționate în cuprinsul unei facturi, în lipsa unui contract scris în care să fie prevăzute, în raport de dispozițiile art. 277 din NCPC?

Se va relua discuția la ședința următoare.

TRIBUNALUL COVASNA

I. Instanța competentă să soluționeze acțiunile întemeiate pe prevederile OG 137/2000.

a) Într-o primă opinie s-a stabilit că disp. art. 27 alin. 1 așa cum a fost modificat face trimitere la dreptul comun și în consecință competența de soluționare a acestor cauze revine instanței de drept civil;

b) Într-o altă opinie s-a reținut că trebuie stabilit care este izvorul raportului juridic și în funcție de aceasta se va stabili instanța competentă.

Opinia exprimată la punctul a)

II. Efectul declarației autentificate de renunțare la judecată, depusă la dosar dacă ulterior partea se prezintă în fața instanței și declară că dorește continuarea procesului.

a) Într-o primă opinie declarația de renunțare autentificată are caracterul unui act juridic unilateral neputând fi revocat;

b) Într-o altă opinie s-a reținut că dacă partea declară că dorește continuarea procesului, instanța nu poate lua act de renunțare, astfel ar încălca principiul disponibilității. O astfel de manifestare de voință, de renunțare la judecată, trebuie exprimată în mod neechivoc, în fața judecătorului.

Opinia exprimată la pct. 1, renunțarea fiind un act ce nu poate fi revocat.

III. Calea de atac în cazul cauzelor ce au ca obiect validarea de poprire în reglementarea vechiului cod de procedură civilă. Apel sau recurs.

Dacă cererea este promovată pe vechiul cod de procedură civilă căile de atac sunt apelul și recursul, și dacă este promovată pe noul cod de procedură civilă calea de atac este apelul.

JUDECĂTORIA FĂGĂRAȘ

a) Soluționarea cererilor promovate de către „E..” pentru plata energiei termice cedată din spațiile comune ale imobilelor cu mai multe apartamente, respectiv subsol tehnic.

Se va înainta Tribunalului Brașov pentru a fi discutată în ședințele de practică neunitară la nivelul acestei instanțe.

JUDECĂTORIA TG. SECUIESC

I. În situația în care domiciliul pârâtului este necunoscut iar reclamantul nu dorește îndeplinirea prin publicitate a acestuia și nici numirea unui curator special al cărui onorariu ar trebui achitat de partea interesată pentru continuarea procesului, conform art. 48 alin. 2 din OUG 80/2013, se impune anularea cererii în baza dispozițiilor art. 200 Cod procedură civilă (pentru neindicarea domiciliului pârâtului) sau suspendarea acesteia în baza dispozițiilor art. 242 Cod procedură civilă.

Nu pot fi aplicate dispozițiile art. 242 din NCPC pentru că nu ne aflăm în faza de judecată.

Apreciem că se impune mai degrabă anularea cererii în temeiul dispozițiilor art. 200 alin. 2 din NCPC.

II. Dacă dispozițiile OUG nr. 80/2013 au implicații asupra proceselor judecate sub imperiul vechiului Cod de procedură civilă în spețe de genul: în anul 2014 se introduce o cerere de revizuire a unei hotărâri pronunțate anterior intrării în vigoarea NCPC, astfel taxa judiciară de timbru aplicată cererii este de 100 lei cf. art. 9 din OUG 80/2013 (lege de imediată aplicare) sau 10 lei conform art. 3 lit. h din Legea nr. 146/1997.

Se aplică legea în vigoare la momentul introducerii cererii de chemare în judecată.

JUDECĂTORIA ZĂRNEȘTI

I. Aplicarea prevederilor art. 937 din NCPC în ce privește „rolul și măsurile” ce trebuie luate de președintele instanței în cadrul procedurii de punere sub interdicție judecătorească.

Se va aplica întocmai art. 937 din NCPC

II. Modul de rezolvare a excepției de conexitate sau litispendență în situația în care prima instanță investită nu a finalizat etapa scrisă.

A fost discutată la ședințele anterioare

III. Modul de calcul a taxei de timbru datorată în cazul acțiunilor prin se solicită pronunțarea unei hotărâri judecătorești care să țină loc de act autentic de vânzare cumpărare a unui imobil, raportat la OUG 80/2013.

Este prevăzut în OUG 80/2013

IV. Taxa judiciară de timbru în cazul în care se formulează plângere împotriva refuzului executorului judecătoresc de deschidere a procedurii de executare silită în condițiile art. 664 alin. 2 din Codul de procedură civilă.

Cerere neevaluabilă în bani, taxa de 20 lei.

Întocmit,
Președinte secție civilă
Judecător Nicoleta Grigorescu

Curtea de Apel Braşov
Secţia civilă şi pentru cauze cu minori şi de familie,
de conflicte de muncă şi asigurări sociale

PROCES-VERBAL

Încheiat astăzi 16.01.2015 la întâlnirea cu judecătorii specializaţi în judecarea cauzelor de drept civil de la Curtea de Apel Braşov şi instanţele din raza teritorială a acesteia.

Întâlnirea a fost organizată de către d-na judecător Nicoleta Grigorescu, preşedinte al Secţiei civile şi pentru cauze cu minori şi de familie, de conflicte de muncă şi asigurări sociale, de la Curtea de Apel Braşov.

La această întâlnire au participat judecători din cadrul instanţelor din circumscripţia Curţii de Apel Braşov specializaţi în judecarea cauzelor de drept civil.

Au fost dezbătute următoarele probleme de practică neunitară :

TRIBUNALUL COVASNA

I. În procedura de investire cu formulă executorie a titlului executoriu altul decât hotărârea judecătorească.

- se aplică direct pe titlu ştampila cuprinzând formula executorie fără ca în dispozitivul încheierii pronunţată să fie inclusă această formulă executorie;

- nu se aplică ştampila cuprinzând formula executorie ci aceasta trebuie inclusă în dispozitivul încheierii prin care a fost admisă cererea de investire cu formulă executorie a titlului altul decât hotărârea judecătorească.

Se vor aplica întocmai dispoziţiile art. 640 din Noul Cod de procedură civilă aşa cum a fost completat prin Legea nr. 138/2014 care menţionează expres că titlurile executorii altele decât hotărârile judecătoreşti, pot fi puse în executare numai dacă sunt investite cu formulă executorie. În formula executorie este menţionată expres sintagma „pentru care s-a pronunţat prezenta încheiere” şi prin urmare această formulă trebuie înserată în încheierea ce se va pronunţa în acest sens.

JUDECĂTORIA TG.SECUIESC

III. Posibile soluţii ce pot fi adoptate în cazul cererilor de abţinere formulate în dosarele civile trimise spre judecare ce au fost soluţionate pe excepţii dar în care a fost antamat şi fondul cauzei.

Dacă judecătorul care a formulat cererea de abţinere şi-a spus părerea cu privire la problema de drept cu care a fost sesizat şi în acel dosar, cererea de abţinere urmează să fie admisă.

TRIBUNALUL BRAŞOV

IV. Soluţiile adoptate în contestaţiile formulate împotriva deciziilor emise de AJOFM având ca obiect recuperarea unor sume de bani încasate necuvenit cu titlu de indemnizaţie de şomaj.

a) Într-o primă opinie s-a adoptat soluţia respingerii contestaţiei ca nefondată reţinându-se că contestatoarea nu a atacat şi decizia prin care s-a dispus încetarea plăţii

indemnizației de șomaj. Or, condițiile de acordare în continuare a acestei indemnizații nu au fost analizate prin decizia de imputare, ci prin cea de încetare a plății indemnizației. Pentru perioada ulterioară încetării calității de asigurat este evident că indemnizația încasată de contestatoare este necuvenită.

b) În cea de-a doua opinie s-a reținut că sunt admisibile astfel de contestații cu argumentația că veniturile pentru care s-a dispus încetarea ajutorului de șomaj au fost încasate de contestator din arendarea unui teren arabil sub limita nivelului valorii indicelui social de referință și nu sunt obținute dintr-o activitate autorizată așa cum este definită de dispozițiile art. 15 alin. 2 din HG nr. 174/2002.

În majoritate de opinii s-a apreciat că varianta a doua este preferabilă, fiindcă permite exercitarea unei analize judiciare asupra problemei invocate. A lega indisolubil analiza privind temeinicia și legalitatea unei decizii de imputare a sumelor de bani încasate necuvenit, potrivit susținerilor AJOFM de către asiguratul în cauză, de exercitarea unei contestații împotriva deciziei de încetare a plății ajutorului de șomaj înseamnă în realitate a îngreuna accesul la justiție al părții. Instanța este sesizată cu analiza legalității și temeiniciei unei decizii de imputare situație în care va trebui să verifice dacă sumele de bani au fost sau nu încasate necuvenit și dacă au fost respectate condițiile menționate în cuprinsul dispozițiilor art. 15 alin. 2 din HG nr. 174/2002. Lipsa unei contestații împotriva deciziei de încetare a plății ajutorului de șomaj nu este un impediment la judecata contestației împotriva deciziei de imputare.

V. Este posibilă analiza tuturor condițiilor de pensionare în cadrul contestației împotriva deciziei de pensionare în care se invocă neîndeplinirea doar a unei anumite condiții.

a) Într-o primă opinie s-a reținut că este posibilă analiza tuturor condițiilor de pensionare;

b) Într-o altă opinie s-a reținut că nu este posibilă o astfel de analiză direct de instanța de judecată întrucât nu deține toate elementele necesare pentru acest lucru, pe de o parte iar pe de altă parte controlul judiciar se realizează în limita criticilor cu care a fost învestită.

Cu majoritate de opinii s-a apreciat că este corectă varianta a doua.

Instanța poate aprecia dacă sunt îndeplinite sau nu condițiile de pensionare numai dacă respectiva condiție este singura care lipsește pentru ca partea să poată fi înscrisă la pensie și care mai trebuie analizată iar intimata Casa Județeană de Pensii și-a exprimat poziția procesuală față de acest aspect. Soluțiile adoptate diferă în funcție de particularitățile speței, de criticile invocate în apel și de apărările intimatei Casa Județeană de Pensii Brașov.

VI. Admisibilitatea și data de la care curge excepția prescripției dreptului material la acțiune în cauzele ce au ca obiect drepturile salariale ale personalului didactic din învățământ.

a) Într-o primă opinie s-a admis excepția prescripției dreptului material la acțiune invocată din oficiu sau de partea interesată și pe cale de consecință pretențiile reclamantilor au fost respinse ca prescrise motivându-se că acțiunea a fost introdusă cu depășirea termenului general de prescripție de trei ani.

b) Într-o altă opinie această excepție nu a fost analizată din oficiu și nici nu a fost invocată de partea interesată astfel că s-a procedat la analiza pe fond a pretențiilor.

c) În cea de-a treia opinie, acolo unde s-a invocat de partea interesată excepția prescripției dreptului material la acțiune aceasta a fost respinsă iar acțiunea a fost admisă

apreciindu-se că termenul de prescripție curge de la data publicării în monitorul oficial a deciziilor în interesul legii pronunțate de ÎCCJ.

Prescripția este o chestiune de ordine privată și nu mai poate fi invocată din oficiu de instanță după intrarea în vigoare a codului civil iar dacă este invocată de partea interesată trebuie stabilită data de la care începe să curgă.

În analiza acestei excepții se impune a fi avut în vedere pe de o parte faptul că deciziile repetate pronunțate de Curtea Constituțională au condus la lipsirea de efecte a actelor normative ca au fost declarate neconstituționale astfel că reclamanții nu au avut temei de drept pentru promovarea unor astfel de acțiuni iar pe de altă parte a persistat situația de ambiguitate în reglementare lucru ce a condus la pronunțarea unor decizii în interesul legii de către ÎCCJ.

Într-o atare situație se impune a fi analizat și dacă reclamanții pot fi sancționați prin admiterea unei astfel de excepții sau nu și dacă s-au aflat în imposibilitate de a exercita acțiunea în justiție dintr-o împrejurare mai presus de voința lor.

VII. Calea de atac ce se poate exercita împotriva sentinței pronunțate în cadrul contestației formulată în temeiul legii 10/2001. (Decizia nr. 1254/2014 pronunțată de ÎCCJ – aplicarea art. 7 din legea 76/2012)

Cu majoritate de opinii s-a agreat varianta APELULUI după intrarea în vigoare a NCPC. art. 7 din Legea nr. 76/2012.

VIII. Chestiunea analizată în ședința anterioară cu privire la calea de atac prevăzută pentru procedura instituită de dispozițiile art. 1029 raportat la dispozițiile art. 1032 din NCPC, dacă soluționarea acesteia are loc în camera de consiliu sau în ședință publică. (Opinia instanțelor)

Potrivit dispozițiilor art. 1029 din NCPC „procedura cu privire la cererile cu valoare redusă este scrisă și se desfășoară în întregul ei în camera de consiliu.

Având în vedere și dispozițiile art. 482 din Codul de procedură civilă apelul se va judeca tot în camera de consiliu.

IX. Citația emisă în procedură civilă trebuie să mai cuprindă parafa președintelui instanței sau numai ștampila instanței și semnătura grefierului .

Vor fi aplicate întocmai dispozițiile art. 157 lit. k din Noul Cod de procedură civilă potrivit cărora citația trebuie să cuprindăk) „ștampila instanței și semnătura grefierului”.

Întocmit
Președinte secție civilă
Judecător Nicoleta Grigorescu

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL BRAȘOV
Secția de Contencios Administrativ și Fiscal

PROCES – VERBAL

Încheiat azi 13 ianuarie 2014 la întâlnirea trimestrială cu judecătorii specializați în judecarea cauzelor de contencios administrativ și fiscal de la Curtea de Apel Brașov, Tribunalul Brașov și Tribunalul Covasna.

Întâlnirea a fost organizată conform art. 26/1 din Regulamentul de Ordine Interioară a Instanțelor Judecătorești de către președintele secției de Contencios administrativ și fiscal de la Curtea de Apel Brașov.

La această întâlnire au participat judecători din cadrul Curții de Apel Brașov și judecători din cadrul instanțelor din circumscripția teritorială a acesteia.

Au fost dezbătute probleme de drept soluționate în mod neunitar în materia contenciosului administrativ și fiscal, care au fost consemnate în lista întocmită în acest sens.

1. Timbrarea cererii de suspendare a executării actului administrativ atacat.

În urma dezbaterilor, s-a stabilit, în unanimitate, că cererile de suspendare a executării actului administrativ atacat neevaluabile în bani se timbrează cu 50 lei, în aplicarea art. 27 din OUG nr. 80/2013.

Au fost opinii singulare în sensul incidenței, în astfel de cauze, a dispozițiilor art 16 lit t sau b din OUG nr 80/2013.

2. Calitatea procesuală a organului fiscal în cauzele având ca obiect restituirea taxei pe poluare/pentru emisii poluante. Situațiile în care în astfel de dosare la fondul cauzei calitatea de pârâtă a aparținut Direcției Generale a Finanțelor Publice-Administrația Finanțelor Publice, iar în recurs se depune delegație de reprezentare emisă de Administrația Județeană a Finanțelor Publice.

Într-o opinie s-a conturat ideea unei lipse a calității de reprezentant, iar într-o altă opinie s-a constatat că s-a realizat, prin efectul HG nr 520/2013, o transmitere a calității procesuale pasive.

Astfel, Agenția Națională de Administrare Fiscală se organizează și funcționează ca organ de specialitate al administrației publice centrale, instituție publică cu personalitate juridică, în subordinea Ministerului Finanțelor Publice, finanțată din bugetul de stat, conform legii.

Potrivit art. 23 din HG nr. 520/2013

(1) Direcțiile generale regionale ale finanțelor publice se înființează prin transformarea direcției generale a finanțelor publice a județului, respectiv a municipiului București în care este stabilit sediul direcției generale regionale, prin fuziunea prin absorbție a celorlalte direcții generale ale finanțelor publice județene din aria de competență stabilită potrivit [anexei nr. 2](#), care își pierd personalitatea juridică.

(2) Direcțiile generale regionale ale finanțelor publice preiau prin fuziune prin absorbție direcțiile regionale pentru accize și operațiuni vamale, direcțiile județene și a

municipiului București pentru accize și operațiuni vamale, precum și birourile vamale de interior și de frontieră din aria de competență stabilită conform [anexei nr. 2](#).

(3) Direcțiile județene și a municipiului București pentru accize și operațiuni vamale se reorganizează în birouri vamale de interior și de frontieră.

(4) Activitatea și competențele tuturor direcțiilor generale ale finanțelor publice absorbite din aria de competență, precum și a tuturor structurilor teritoriale subordonate acestora sunt preluate de către direcțiile generale regionale ale finanțelor publice, înființate potrivit prevederilor prezentei hotărâri.

(5) Administrațiile finanțelor publice municipale constituite la nivelul municipiilor reședință de județ din subordinea direcțiilor generale ale finanțelor publice județene se reorganizează în administrații județene ale finanțelor publice.

(6) Administrațiile finanțelor publice municipale (altele decât cele reședință de județ) și administrațiile finanțelor publice orășenești din subordinea direcțiilor generale ale finanțelor publice județene se reorganizează în servicii fiscale municipale, respectiv servicii fiscale orășenești.

(7) Administrațiile finanțelor publice comunale din subordinea direcțiilor generale ale finanțelor publice județene se reorganizează în birouri fiscale comunale.

(8) Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului Ilfov se reorganizează în Administrația Județeană a Finanțelor Publice Ilfov, ca structură subordonată în cadrul Direcției Generale Regionale a Finanțelor Publice București.

(9) Administrațiile finanțelor publice ale sectoarelor 1 - 6 din subordinea Direcției Generale a Finanțelor Publice a Municipiului București se reorganizează în Administrații ale sectoarelor 1 - 6 ale finanțelor publice.

(10) Administrația finanțelor publice pentru contribuabili mijlocii din cadrul Direcției Generale a Finanțelor Publice a Municipiului București se reorganizează ca Administrația fiscală pentru contribuabili mijlocii, structură subordonată din cadrul Direcției Generale Regionale a Finanțelor Publice București.

În consecință, opinia majoritară este în sensul că, în baza art. 11 din OUG nr. 74/2013 privind unele măsuri pentru îmbunătățirea și reorganizarea activității Agenției Naționale de Administrare Fiscală, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative și, în baza art. 23 din HG nr. 520/2013 și a Ordinului 2211/2013, emise în aplicare ordonanței de urgență, se constată transmisă calitatea procesuală de la Administrațiile Finanțelor Publice la Administrațiile Județene ale Finanțelor Publice.

3. Modul de soluționare a acțiunii în anularea unei decizii de impunere prin care s-a stabilit cuantumul TVA pentru tranzacțiile imobiliare când părțile nu au făcut referire la TVA la stabilirea prețului.

Într-o primă opinie se susține că se impune punerea în discuția părților a necesității efectuării unei expertize contabile pentru verificarea cuantumul sumei stabilite de organul fiscal, iar într-o a doua opinie se susține anularea actului administrativ fiscal.

Opinia majoritară este în sensul că se impune efectuarea unei expertize la instanța de fond, fiind o situație de fapt pe care trebuie să o lămurească expertul, lucrarea de expertiză urmând a fi achitată de partea căruia îi profită proba.

4. Invocarea tardivității din oficiu a depunerii întâmpinării în procedura NCPC.

Opinia majoritară este în sensul că verificarea depunerii în termen a întâmpinării se face din oficiu, fiind incidente dispozițiile art. 208 NCPC, în sensul că întâmpinarea este obligatorie, în afară de cazurile în care legea prevede în mod expres altfel. Consecința nedepunerii întâmpinării în termenul prevăzut de lege atrage decăderea pârâtului din dreptul de a mai propune probe și de a invoca excepții, în afara celor de ordine publică, decât legea

prevede altfel. În cazuri expres prevăzute de lege decăderea nedepunerii întâmpinării în termenul prevăzut de lege se poate acoperi prin acordul expres al părților.

5. Formularea plângerii prealabile în cazul acțiunilor în anularea deciziei de calcul a taxei pe poluare/pentru emisii poluante.

Sub acest aspect s-au conturat două opinii, respectiv în sensul că o astfel de plângere nu este necesară întrucât răspunsul autorității este unul de notorietate, iar practica CJUE este în sensul neconformității acestor taxe cu dreptul comunitar, iar a doua opinie este în sensul că este necesară etapa prevăzută de art. 7 din Legea nr 554/2004.

Opinia majoritară este în sensul că trebuie urmată procedura prealabilă. În măsura în care lipsește contestația, acțiunea este inadmisibilă.

Președinte secție
Judecător Lorența Butnaru

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL BRAȘOV
Secția de Contencios Administrativ și Fiscal

PROCES – VERBAL

Încheiat azi 03 aprilie 2014 la întâlnirea trimestrială cu judecătorii specializați în judecarea cauzelor de contencios administrativ și fiscal de la Curtea de Apel Brașov, Tribunalul Brașov și Tribunalul Covasna.

Întâlnirea a fost organizată conform art. 26/1 din Regulamentul de Ordine Interioară a Instanțelor Judecătorești de către președintele secției de Contencios administrativ și fiscal de la Curtea de Apel Brașov.

La această întâlnire au participat judecători din cadrul Curții de Apel Brașov și judecători din cadrul instanțelor din circumscripția teritorială a acesteia.

Au fost dezbătute probleme de drept soluționate în mod neunitar în materia contenciosului administrativ și fiscal, care au fost consemnate în lista întocmită în acest sens.

În mapa prezentată fiecărui judecător au fost atașate cu titlu de exemplu mai multe hotărâri identificate și extrase din acestea.

1. REGIMUL JURIDIC AL TVA ÎN CAZUL TRANZACȚIILOR IMOBILIARE

a. Legalitatea stabilirii accesoriilor.

La nivelul instanțelor din raza Curții de Apel Brașov se identifică două opinii, după cum urmează:

- pentru a fi aplicabile dispozițiile legale privind calcularea de dobânzi, majorări de întârziere și penalități de întârziere, este necesar să existe un termen de scadență, termen ce are rolul de a permite contribuabilului să fie încunoștințat, să poată plăti sau, eventual, să poată contesta impunerea sumei; în lipsa respectării acestor drepturi la informare și beneficiul termenului de scadență, este evidentă nelegalitatea calculării accesoriilor înainte de comunicarea deciziei ce conține debitul principal;

- raportat la dispozițiile art. 120 alin. 1 din OG 92/2003, („majorările de întârziere se calculează pentru fiecare zi de întârziere începând cu ziua imediat următoare termenului de scadență și până la data stingerii sumei datorate, inclusiv”), stabilirea de majorări de întârziere reprezintă o măsură accesorie în raport cu debitul principal, iar calcularea acestora se va face în raport cu termenul de scadență al obligației fiscale principale și până la achitarea integrală a sumei datorate.

Opinia majoritară este prima dintre cele două expuse.

b. Diferențe de regim juridic în cazul creanței principale stabilită înainte de 2010 - principiul in dubio pro fisco

Intr-o opinie se apreciază că și pentru perioada 2007-2010, organul fiscal poate impune retroactiv o persoană fizică neînregistrată voluntar în scopuri de TVA, iar într-o altă opinie se consideră că numai după modificarea codului fiscal, la 1 ianuarie 2010, legea a devenit certă cu privire la impunerea TVA.

Președintele secției arată că, după o vreme practica în acest sens a fost conturată la Curtea de Apel Brașov, iar, ulterior a intervenit o schimbare a acesteia, este necesară o discuție pentru a se evita o practică neunitară în acest sens, în ceea ce privește calcularea accesoriilor, reținând și faptul că legislația în materie este diferită înainte și după 2010. Au fost identificate mai multe hotărâri ale altor instanțe, cu titlu de exemplu, care au fost atașate în mapa prezentată, respectiv Decizia nr. 107 din 15.01.2014 pronunțată de Î.C.C.J. în

dosarul nr. 712/64/2012 , Decizia nr. 665 din 12 februarie 2014 pronunțată de Î.C.C.J. în dosarul nr. 110/43/2011 al Curții de Apel Tg. Mureș..

...

Urmează a se analiza din nou acest subiect la o următoare întâlnire.

2. APLICAREA DISPOZIȚIILOR ART 1 AL 1 LIT D DIN DECRETUL - LEGE NR 118/1990, RESPECTIV ART 19 DIN LEGEA NR 341/2004 CU PRIVIRE LA PERSOANE NĂSCUTE SAU AFLATE ÎN TIMPUL COPILĂRIEI ÎN PERIOADA DE TIMP VIZATĂ DE ACTELE NORMATIVE

Și cu privire la acest aspect, s-au conturat două opinii, după cum urmează:

- extinderea beneficiilor acordate de lege și asupra membrilor familiei celui care a avut de suferit, excede voinței legiuitorului și nu poate fi dedusă în lipsă unor prevederi care să permită o astfel de interpretare extensivă; DOS NR 1822/119/2013 CA Brașov, op sep în dos nr 1458/119/2013 CA Brașov.

- stabilirea unui tratament diferit între membrii aceleiași familii este inechitabilă și discriminatorie, fiind contrară art. 14 din CEDO (cauza Beian contra României DOS NR 1822/119/2013 Trib CV; dos nr. 1458/119/2013 Tr Cv; op sep dos nr. 9732/62/2012 CA Brașov.

...

Opinia majoritară este că și minori sunt beneficiarii drepturilor prevăzute de DL 118/1990, împărțând același regim ca și părinții.

Opinia majoritară cu privire la vechimea în muncă, este în sensul modificării conținutului minutei.

3. ANALIZA SITUAȚIEI RECUSULUI DECLARAT DE MEN ÎN CALITATE DE CHEMAT ÎN GARANȚIE (ÎN CAUZELE ÎN CARE SE SOLICITĂ OBLIGAREA UNIVERSITĂȚII SPIRU IIARET LA ELIBERAREA DIPLOMELOR DE LICENȚĂ), CÂND PRIN RECUS SE CRITICĂ DOAR MODALITATEA DE SOLUȚIONARE A CERERII DE CHEMARE ÎN GARANȚIE, CU REFERIRE LA:

- o primă opinie este în sensul că nu se citează reclamantul/reclamantii în calitate de intimat/intimați pentru că are raport juridic doar cu pârâtul;

- o altă opinie este că recusul nu cuprinde critici față de anumite persoane, intervenind autoritatea de lucru judecat;

S-a stabilit că acest subiect urmează a se analiza la o altă întâlnire de practică, urmând a fi urmărită practica instanței.

4. ANALIZA CAUZELOR AVÂND CA OBIECT ANULAREA DECIZIILOR DE IMPUNERE EMISE DE CASJ:

- efectele necomunicării deciziei de impunere;

- efectele anulării unei decizii de impunere prin hotărâre judecătorească; expunerea în considerentele hotărârii a motivului concret al anulării;

- analiza recusului CASJ prin prisma dispozițiilor NCPC

Opinia majoritară este în sensul de a fi cât mai clare considerentele hotărârii pronunțate în sensul de a se preciza dacă anularea vizează doar forma actului sau și fondul lui, dacă efectele se datorează necomunicării deciziei de impunere, impunându-se a fi clar pentru CASJ dacă poate sau nu să emită o altă decizie cu îndeplinirea tuturor condițiilor prevăzute de lege.

Sanctiunea intervine când sunt incidente dispozițiile art. 489 al.2 NCPC.

7. APLICAREA ÎN TIMP A PREVEDERILOR OUG NR 66/2011.

Este necesară conturarea unei practici unitare cu privire la aplicarea sau nu a actului normativ, contractelor încheiate înainte de intrarea în vigoare a acestuia. - neregularități anterioare intrării în vigoare a actului normativ. Retroactivitatea legii noi. Sfera de aplicare a dispozițiilor art 66 din OUG nr 66/2011.

Se constată că acest subiect nu a generat o practică neunitară, în fiecare dintre cauzele având acest obiect aplicându-se corect legea, cu excepția unei singure situații care s-a datorat unei erori.

Alte discuții au mai vizat

8. conturarea unei practici unitare în interpretarea dispozițiilor excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art 4 teza a ii-a din legea nr 165/2013 (admisă la data de 27.02.2014 și neredactată)

9. operațiunea administrativă prevăzută de art 18 al 2 din legea nr 554/2004, obiect al excepției de nelegalitate.

10. consecințele invocării excepției de necompetență materială cu depășirea termenului prevăzut de lege, în procedura prevăzută de Legea nr 134/2010; conflictul negativ de competență; dacă prin depășirea termenului de invocare intervine o prorogare de competență ce poate fi invocată din oficiu).

Președinte secție
Judecător Lorența Butnaru

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL BRAȘOV
Secția de Contencios Administrativ și Fiscal

PROCES – VERBAL

Încheiat azi 19 iunie 2014 la întâlnirea trimestrială cu judecătorii specializați în judecarea cauzelor de contencios administrativ și fiscal de la Curtea de Apel Brașov și instanțele de pe raza acesteia.

Întâlnirea a fost organizată conform art. 26/1 din Regulamentul de Ordine Interioară a Instanțelor Judecătorești de către președintele secției de Contencios administrativ și fiscal de la Curtea de Apel Brașov.

La această întâlnire au participat judecători din cadrul Curții de Apel Brașov și judecători din cadrul instanțelor din circumscripția teritorială a acesteia.

Au fost dezbătute probleme de drept soluționate în mod neunitar în materia contenciosului administrativ și fiscal, care au fost consemnate în lista întocmită în acest sens.

În mapa prezentată fiecărui judecător au fost atașate, pentru fiecare punct al ordinii de zi, cu titlu de exemplu, mai multe hotărâri identificate și extrase din acestea.

TEME PROPUSE DE CURTEA DE APEL BRAȘOV

1.COMPETENȚA MATERIALĂ A INSTANȚEI DE SOLUȚIONARE A CAUZELOR AVÂND CA OBIECT LITIGII FUNCȚIONARI PUBLICI ÎN CONTRADICTORIU CU O AUTORITATE PUBLICĂ; natura cauzelor privind anularea concursului de ocupare a unei funcții publice.

Art. IV din Legea nr. 2/2013: „Articolul 109 din Legea nr 188/1999 privind statutul funcționarilor publici...se modifică și va avea următorul cuprins: „ART.109 Cauzele care au ca obiect raportul de serviciu al funcționarului public sunt de competența secției de contencios administrativ și fiscal al tribunalului, cu excepția situațiilor pentru care este stabilită expres prin lege competența altor instanțe "".

ICCJ a adoptat la data de 18.02.2013, o soluție de unificare a practicii, stabilind că intră sub incidența dispozițiilor art IV din Legea nr 2/2013 și litigiile având ca obiect acțiunea în anularea ordinului de reorganizare a unei autorități publice, în cazul în care este formulată și acțiune pentru anularea actului administrativ subsecvent de modificare sau de încetare a raportului de serviciu al funcționarului public, întrucât asemenea litigii au ca obiect raportul de serviciu al funcționarului public.

Într-o opinie se apreciază că pentru stabilirea competenței materiale în primă instanță, se are în vedere criteriul naturii autorității publice, iar într-o altă opinie, se apreciază că art. 109 din Legea nr. 188/1999 este norma aplicabilă în raport cu art. 10 din Legea nr. 554/2004.

Cu privire la situația particulară a cauzelor privind anularea concursului de ocupare a unei funcții publice, opinia majoritară este în sensul că sunt aplicabile dispozițiile art. 10 din Legea nr. 554/2004.

În privința altor situații ce intră în sfera litigiilor cu funcționari publici în contradictoriu cu o autoritate centrală, urmează a se verifica, în cazul fiecărui litigiu, dacă sunt aplicabile

dispozițiile generale de competență prev de art 109 din Legea nr 188/1990 sau cele ale art 10 din Legea nr 554/2004, bineînțeles sau alte dispoziții cu caracter derogatoriu..

2. NIVELUL CONTRIBUȚIEI DE ASIGURĂRI SOCIALE DE SĂNĂTATE DATORATĂ ÎN ANUL 2009 PENTRU VENITURILE DIN ACTIVITĂȚI INDEPENDENTE.

Și cu privire la acest aspect s-au conturat două opinii care fie exclud, fie includ activitățile independente din noțiunea de angajat prevăzută de art 1 al 1 din OUG nr 226/2008 potrivit cu care „pentru anul 2009, cotele de contribuții pentru asigurările de sănătate, prevăzute de Legea nr 95/2006.se stabilesc după cum urmează: a) 5,5% pentru cota datorată de angajat, prevăzută la art 257 din Legea nr 95/2006...”

Opinia majoritară este în sensul că se păstrează cota de contribuție pentru asigurările de sănătate, prevăzute de Legea nr. 95/2006 de 6,5 % pentru activitățile independente, fiind aplicabile dispozițiile art. 1 alin. 1 din OUG nr. 226/2008. Cota de 5,5 % este datorată doar de angajat.

3. SUSPENDAREA EXECUTĂRII ACTELOR EMISE DE CAMERA DE CONTURI ȘI DE CURTEA DE CONTURI CU PRIVIRE LA LUAREA UNOR MĂSURI DE STABILIRE A ÎNTINDERII PREJUDICIULUI ȘI/SAU DE RECUPERARE A PREJUDICIULUI. îndeplinirea condiției „pagubei iminente”.

S-au conturat mai multe opinii, după cum urmează:

- declanșarea procedurilor de stabilire a prejudiciului conduce la crearea unei pagube;
- prin executarea măsurilor de stabilire a prejudiciului urmează a se repara un prejudiciu și nu a se crea unul;
- actul ce conține astfel de măsuri nu produce efectele unui act administrativ, cererea de suspendare fiind inadmisibilă

Opinia majoritară este în sensul că trebuie analizată de la caz la caz cererea de suspendare a executării actelor emise de Camera de Conturi și de Curtea de Conturi cu privire la luarea unor măsuri de stabilire a întinderii prejudiciului și/sau de recuperare a prejudiciului, îndeplinirea condiției „pagubei iminente”. Prin soluționarea cererii de suspendare, nu se intră în cercetarea fondului cauzei.

4. EFECTELE HOTĂRÂRII DE STRĂMUTARE ASUPRA DECIZIEI PRONUNȚATE ANTERIOR; interpretarea dispozițiilor art 40 al 4 și 5 cod procedură civilă

S-au identificat două opinii, după cum urmează:

- urmare a admiterii cererii de strămutare, decizia dată în recurs este desființată de drept;
- în măsura în care, prin încheierea ÎCCJ de admitere a cererii, se dispune menținerea actelor de procedură, aceasta nu mai are obiect.

Nefiind prezenți judecătorii membri ai completului de judecată unde s-au ivit problemele de practică neunitară, se amână punerea în discuție a acestei teme pentru următoarea întâlnire de practică.

TEMĂ PROPUȘĂ DE TRIBUNALUL COVASNA

5. INSTANȚA COMPETENTĂ SĂ SOLUȚIONEZE ACȚIUNILE ÎNTEMEIATE PE PREVEDERILE OG NR 137/2000.

În urma dezbaterilor a rezultat că este o problemă de interpretare a noțiunii de drept comun în dosarele având ca obiect ca petit și discriminarea

O altă opinie a fost în sensul că trebuie stabilit care este izvorul raportului juridic în funcție de care se stabilește dreptul comun.

Opinia majoritară este în sensul de a se pune în discuție această temă și în cadrul Secției civile și pentru cauze cu minori și de familie, de conflicte de muncă și asigurări sociale a Curții de Apel Brașov la întâlnirea de practică din 25.06.2014 și de a se obține mai multe informații și materiale de la Tribunalul Covasna.

De asemenea, urmează a se solicita informații privind practica în materie, și celorlalte curți de apel.

TEMĂ PROPUȘĂ DE JUDECĂTORIA FĂGĂRAȘ

6. SOLUȚIONAREA CERERILOR PROMOVATE DE CĂTRE „E.” PENTRU PLATA ENERGIEI TERMICE CEDATĂ DIN SPAȚIILE COMUNE ALE IMOBILELOR CU MAI MULTE APARTAMENTE, RESPECTIV SUBSOLUL TEHNIC.

Se constată că tema nu poate fi dezbătută în cadrul ședinței Secției de contencios administrativ și fiscal, față de natura acesteia, urmând a fi reluată la întâlnirea de practică din 25.06.2014 a Secției civile și pentru cauze cu minori și de familie, de conflicte de muncă și asigurări sociale din cadrul Curții de Apel Brașov.

TEME PROPUSE DE JUDECĂTORIA ZĂRNEȘTI

7. INDIVIDUALIZAREA SANȚIUNILOR CONTRAVENȚIONALE COMPLEMENTARE PRIN PRISMA JURISPRUNDENȚEI CEDO-POSSIBILITATEA INSTANȚEI DE JUDECATĂ DE A ÎNLĂTURA SANȚIUNEA COMPLEMENTARĂ A SUSPENDĂRII DREPTULUI DE A CONDUCE APLICATĂ AUTOMAT DE AGENTUL CONSTATATOR, RAPORTAT LA DISPOZIȚIILE ART 5 ALIN 5 DIN OG NR 2/2001.

Opinia majoritară este în sensul că în măsura în care legea specială prevede obligativitatea aplicării amândurora nu se poate înlătura măsura complementară.

8. ASPECTE PRIVIND ÎNLOCUIREA AMENZII CONTRAVENȚIONALE CU SANȚIUNEA OBLIGĂRII LA PRESTAREA UNEI ACTIVITĂȚI ÎN FOLOSUL COMUNITĂȚII - APLICABILITATEA DECIZIEI CCR NR 1354/10.12.2008, AVÂND ÎN VEDERE DISPOZIȚIILE ART 47 DIN OG NR 2/2001 (ÎN FORMA ÎN VIGOARE ULTERIOR MODIFICĂRII ADUSĂ PRIN LEGEA NR 76/2012) RAPORTAT LA DISPOZIȚIILE RELEVANTE DIN CODUL PENAL PRIVIND EXPRIMAREA ACORDULUI PRIVIND PRESTAREA UNEI ACTIVITĂȚI NEREMUNERATE ÎN FOLOSUL COMUNITĂȚII.

Opinia majoritară este în sensul că acordul pentru munca în folosul comunității nu este necesar având în vedere că nu este considerată muncă forțată.

9. NATURA JURIDICĂ A PROCESULUI-VERBAL DE CONSTATARE A ABATERILOR ÎNCHEIAT ÎN TEMEIUL PREVEDERILOR ART 4 ALIN 4 DIN OUG NR 107/2002 ȘI ART 6 DIN ANEXA 3 DIN OUG NR 107/2002.

Se pune problema dacă se aplică dispozițiile art. 9 din OG nr. 2/2001 la întocmirea procesului – verbal de constatare.

Opinia majoritară este în sensul că natura juridică este aceea a unui act administrativ, aplicându-se dispozițiile Legii nr 554/2004 și nu ale OG nr. 2/2001, fiind o competență expresă în favoarea judecătorilor.

Președinte secție
Judecător Lorența Butnaru

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL BRAȘOV
SECȚIA CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

PROCES – VERBAL

Încheiat azi, 13 ianuarie 2015 la întâlnirea trimestrială cu judecătorii specializați în judecarea cauzelor de contencios administrativ și fiscal de la Curtea de Apel Brașov, Tribunalul Brașov și Tribunalul Covasna, întâlnire la care a participat, în calitate de formator INM, d-na judecător SIMONA MARCU – judecător al Înaltei Curți de Casație și Justiție – SCAF.

Întâlnirea a fost organizată conform art. 26/2 din Regulamentul de Ordine Interioară a Instanțelor Judecătorești.

La această întâlnire au participat judecători din cadrul Curții de Apel Brașov și judecători din cadrul Tribunalului Brașov și Tribunalului Covasna – specializați în judecarea cauzelor de contencios administrativ și fiscal.

Au fost dezbătute probleme de drept soluționate în mod neunitar în materia contenciosului administrativ și fiscal, care au fost consemnate în lista întocmită în acest sens.

Teme propuse de Curtea de Apel Brașov

1. Recursul în materia contenciosului administrativ și fiscal (art. 488 c.pr.civ. și art. 20 alin. 3 din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ; soluțiile instanței de recurs; casarea cu trimitere spre rejudecare);

Problema a fost ridicată în contextul aplicării noului cod de procedură civilă care reglementează calea de atac a recursului ca fiind o cale extraordinară de atac, strict circumscrisă cazurilor de casare expres și limitativ prevăzute de art. 488 Cod procedură civilă și în condițiile în care, spre deosebire de reglementarea anterioară, această normă se aplică chiar dacă hotărârea primei instanțe este o hotărâre ce nu este supusă căii de atac devolutive a apelului, reglementarea cuprinsă în art. 304 ind. 1 Cod procedură civilă (anterior) nemaiaivând corespondent în Noul cod de procedură civilă.

Concluziile dezbaterilor au fost în sensul că legea contenciosului administrativ, ca lege specială, se completează cu dispozițiile Codului de procedură civilă, lege generală, în condițiile art. 28 din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ, astfel că, pentru a se da eficiență prevederilor art. 20 alin. 3 din acest act normativ, trebuie ca instanța de recurs să se raporteze la prevederile art. 488 Cod procedură civilă, respectiv să identifice un caz de casare, apt să ducă la casarea sentinței instanței de fond, numai în acest caz fiind posibilă rejudecarea cauzei în fond de către instanța de recurs. Exemplificând, s-a conchis că exercitarea unui recurs numai pentru motive de netemeinicie (ex. greșita apreciere a probelor), nu poate avea altă soluție decât cea a respingerii căii de atac ca inadmisibilă.

În domeniul contenciosului fiscal, s-a subliniat că, în condițiile în care, potrivit art. 6 Cod procedură fiscală, organul fiscal are puterea de a aprecia asupra stării de fapt, acest atribut trebuie recunoscut, cu atât mai mult, instanței de fond și de recurs, motivele de recurs legate de stabilirea situației de fapt și a încadrării acesteia din punct de vedere fiscal putând fi circumscrise cazului de casare prevăzut de art. 488 pct. 8 Cod procedură civilă.

S-a mai arătat faptul că, la nivelul ICCJ - SCAF, s-a stabilit că și în cazurile în care Noul cod de procedură civilă reglementează expres calea de atac a apelului (ex. ordonanță președințială, încheiere de respingere ca inadmisibilă a unei cereri de intervenție etc.) calea de

atac considerată admisibilă este recursul, această interpretare având la bază, pe de o parte, dispoziția specială, derogatorie, cuprinsă în art. 20 alin. 1 din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ, care instituie calea de atac a recursului în materia contenciosului administrativ, iar, pe de altă parte, dispozițiile art. 97 Cod procedură civilă, care reglementează competența ICCJ.

În ceea ce privește soluțiile instanței de recurs, nu au fost evidențiate probleme speciale sub aspectul reglementării legale, dar, reprezentanții Tribunalului Brașov au invocat existența unor situații de aplicare a prevederilor referitoare la casare cu trimitere spre rejudecare în cazuri în care, în opinia acestora, măsura nu s-ar fi impus (ex. administrare probă cu înscrisuri, probă care poate fi administrată și în recurs), evidențiind că Noul cod de procedură civilă impune o rigoare conduitei părților în instanță și sancțiuni ferme pentru neexercitarea drepturilor procesuale în limitele legii.

Sub acest aspect, s-a arătat, de către reprezentanții Curții de Apel Brașov, pe de o parte, că în situația în care nu au fost indicate expres deciziile de casare respective nu se poate face o analiză corectă și completă a aspectelor semnalate, iar, pe de altă parte, că, și în situația exemplificată, casarea cu trimitere spre rejudecare apare posibilă în cazul în care prima instanță nu a supus dezbaterii părților cererile în probațiune formulate, aspecte invocate în recurs, în acest caz prima instanță încălcând norme de procedură care atrag nulitatea hotărârii astfel pronunțate, soluția de casare cu trimitere fiind justificată de necesitatea de a asigura părții o judecare a cauzei în fond, compatibilă cu exigențele unui proces echitabil.

2. Situația admiterii cererii de strămutare după ce instanța de la care se strămută a procedat deja la judecarea cauzei. Instanța care primește dosarul judecă sau constată strămutarea ca rămasă fără obiect? Diferențe de interpretare în lumina vechiului, respectiv a noului Cod de procedură civilă. (Practică: e.g. strămutarea de către ICCJ a dosarului nr. 7135/105/2011* de la Curtea de Apel Ploiești la Curtea de Apel Brașov);

În urma discuțiilor s-a conchis că încheierea de strămutare nu poate rămâne fără efecte nici în situația expusă, aceasta fiind interpretarea care rezultă și din practica mai veche a ÎCCJ și susținută, în parte, de doctrină (ex. Mihaela Tăbârcă – Drept procesual civil), astfel că hotărârea pronunțată după formularea cererii de strămutare va fi considerată desființată de drept ca urmare a admiterii cererii de strămutare, cauza urmând a fi soluționată la instanța desemnată prin încheierea de strămutare.

În ceea ce privește reglementarea actuală, s-a apreciat că, față de dispozițiile art. 145 alin. 2 teza a doua Cod procedură civilă, ca efect al admiterii cererii de strămutare, hotărârea ulterioară cererii de strămutare este desființată de drept.

3. Aplicarea în timp a legislației privind fondurile europene (constatarea neregulilor, aplicarea corecțiilor/deducerilor financiare, reducerilor procentuale și stabilirea creanțelor bugetare) în situațiile tranzitorii, raportat la dispozițiile OG nr. 79/2003 și OUG nr. 66/2011, precum și ale Regulamentelor nr. 2988/1995, nr.1083/2006, nr.1303/2014.

Analiza practicii Curții de Apel Brașov nu s-a constatat a fi neunitară sub acest aspect, în aplicarea art. 66 din OUG nr. 66/2011, soluțiile pronunțate fiind în sensul acestei norme tranzitorii, care stabilește că legea aplicabilă este cea în vigoare la data efectuării controlului.

S-a discutat, în contextul aplicării în timp a legislației privind fondurile europene, incidența „principiului aplicării sancțiunii administrative mai favorabile” și a „principiului proporționalității”, principii care au o consacrare la nivelul legislației și jurisprudenței comunitare (Regulamentul 2988/1995).

S-a evidențiat în cadrul discuțiilor și distincția ce trebuie făcută între măsuri administrative și sancțiuni administrative astfel cum acestea sunt reglementate de art. 4, respectiv art. 5 alin. 1 lit. c) din Regulamentul nr. 2988/1995, aspect cu privire la care există deja sesizarea Curții de Apel Bacău adresată CJUE (C – 260/14 și C – 261/14), în prezent nesoluționată.

În ce privește aplicarea în timp a legislației privind constatarea neregulilor în derularea fondurilor europene și aplicarea corecțiilor financiare a rezultat că jurisprudența Înaltei Curte de Casație și Justiție s-a consolidat în sensul că prevederile celor două ordonanțe, care s-au succedat în timp (OG nr. 79/2003 și OUG nr. 66/2011), reglementează situații juridice obiective, așa încât aplicarea unor corecții mai favorabile prin legea nouă unor nereguli săvârșite sub imperiul legii vechi nu încalcă principiul constituțional al neretroactivității legii și nici principiul legalității consacrat în materie fiscală.

Prin Hotărârea pronunțată la data de 11 martie 2008 în cauza Jager C-420/06, paragr. 59-60 (și jurisprudența citată acolo), Curtea de la Luxemburg a arătat că „principiul aplicării retroactive a sancțiunii mai puțin severe” face parte din tradițiile constituționale comune ale statelor membre și, prin urmare, trebuie considerat ca fiind un principiu general al dreptului comunitar, precum și că acest principiu își găsește expresia în special la articolul 2 alineatul (2) a doua teză din Regulamentul nr. 2988/95, dispoziție în temeiul căreia autorităților competente le revine sarcina să aplice retroactiv unei fapte care constituie o abatere în sensul alineatului (1) al acestui articol modificările ulterioare operate prin dispoziții cuprinse într-o reglementare comunitară sectorială care instituie sancțiuni administrative mai puțin severe.

S-a mai subliniat că existența neregulii trebuie analizată prin raportare la legislația în vigoare la data săvârșirii acesteia și numai procedura aplicabilă sancțiunilor administrative va fi cea determinată de aplicarea art. 66 din OUG nr. 66/2011, cu precizările de mai sus referitoare la „principiul aplicării sancțiunii administrative mai favorabile” și a „principiului proporționalității”. S-a mai arătat că noțiunea de neregulă, astfel cum rezultă și din jurisprudența CJUE, reprezintă acea acțiune/omisiune care fie a produs un prejudiciu efectiv, fie este apt să producă un prejudiciu, respectiv să aibă un „impact financiar”.

4. Competența materială în litigiile privind fondurile europene. Dispoziții incidente și interpretarea acestora.

Art. 51 alin. 2 din OUG nr. 66/2011 cuprinde, sub aspectul stabilirii competenței, o normă de trimitere la Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ, astfel că sunt incidente prevederile art. 10 alin. 1¹ din acest act normativ, care stabilește, ca principiu de determinare a competenței materiale a instanțelor de contencios administrativ și fiscal în materia fondurilor europene, principiul rangului emitentului actului administrativ (propriu zis sau asimilat). Prin urmare, când emitentul actului administrativ este o autoritate publică centrală competența materială, ca instanță de fond, aparține curții de apel, iar atunci când emitentul este o autoritate publică locală/regională competența materială, ca instanță de fond, aparține tribunalului, însă, în această situație, doar dacă este respectat și criteriul valoric (creanța bugetară este sub 1.000.000 lei). În caz contrar, chiar dacă emitentul actului administrativ este o autoritate publică locală/regională, dacă creanța bugetară are o valoare peste 1.000.000 lei, competența materială, ca instanță de fond, aparține curții de apel.

Soluția legiuitorului este diferită față de reglementarea anterioară, care se raporta numai la dispozițiile art. 10 alin. 1 din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ, dispoziții care, la nivelul ÎCCJ, sunt interpretate în sensul că atunci când actul administrativ vizează o creanță fiscală, deci evaluabilă, determinarea competenței materiale se face prin aplicarea criteriului valoric – peste 1.000.000 lei competența materială, ca instanță de fond, aparține Curții de apel, iar sub 1.000.000 lei competența materială, ca instanță de fond, aparține tribunalului, indiferent de rangul emitentului.

5. Calea de atac (apel sau recurs) în litigiile privind executarea contractelor de achiziție publică (Secțiunea 9 din OUG nr. 34/2006), ca urmare a modificărilor succesive ale art. 287¹⁶ din OUG nr. 34/2006 (prin Legea nr.76/2012 și OUG nr. 77/2012). Compatibilitatea căii de atac a apelului cu materia contenciosului administrativ.

S-a evidențiat practica neunitară la nivelul curților de apel sub aspectul căii de atac incidente, cu precizarea că, majoritatea curților de apel consideră că apelul este calea de atac și, ca remediu de unificare a practicii la nivel național, s-a evidențiat posibilitatea promovării unui recurs în interesul legii sub acest aspect.

Referitor la compatibilitatea căii de atac a apelului cu materia contenciosului administrativ s-a arătat că art. 20 alin. 1 din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ prevede expres că recursul este calea de atac în materia contenciosului administrativ, însă legiuitorul nu este consecvent cu acest principiu, instituind, chiar în cuprinsul legii speciale a contenciosului administrativ, calea de atac a apelului (art. 25 alin. 3 din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ, astfel cum a fost modificat prin Legea nr. 138/2014)

6. Calea de atac în situația în care prin hotărâre se soluționează cereri pentru care Codul de procedură civilă stabilește durate ale termenului de recurs diferite - art. 460 alin. 3 și 5 coroborat cu art. 5 alin. 3 Cod procedură civilă.

S-a arătat că, în lipsa unei dispoziții exprese, în condițiile în care calea de atac este unică, se impune evidențierea termenelor diferite de recurs, pentru cererile principale și incidentale soluționate. S-a apreciat că dispozițiile art. 460 alin. 3 și 5 Cod procedură civilă care reglementează ipoteza în care cererile accesorii și incidentale sunt supuse unor căi de atac diferite, nu pot fi aplicate prin analogie în scopul stabilirii unui singur termen pentru calea de atac unică (recursul).

7. Deductibilitate TVA pentru tranzacțiile încheiate cu un contribuabil inactiv – art. 11 cod fiscal și art. 168 și urm. din Directiva 2006/112 prin prisma jurisprudenței CJUE (Hotărârea din 13 iulie 2013, Evita-K” EOOD, C-78/12, punctele 41-42, Hotărârea din 6 decembrie 2012, Bonik, C-285/11, punctul 41, Hotărârea din 21 iunie 2012, Mahagében și Dávid, C-80/11 și C-142/11, punctele 47 și 61, precum și Hotărârea din 31 ianuarie 2013, LVK – 56, C-643/11, punctele 60 și 61).

Analiza a pornit de la evidențierea condițiilor pentru deductibilitatea TVA, astfel cum sunt acestea stabilite de legislația comunitară (Directiva 2006/112), transpusă în Codul fiscal: condiția de formă referitoare la existența unei facturi care cuprinde toate mențiunile obligatorii prevăzute de lege și condiția de fond referitoare la utilizarea bunurilor/serviciilor „în folosul operațiunilor taxabile”.

Această condiție de fond presupune, pe de o parte, dovedirea realității tranzacției, în contextul în care descurajarea fraudei fiscale reprezintă un obiectiv distinct al Directivei 2006/112, iar, pe de altă parte, dovedirea utilizării bunurilor în activitatea contribuabilului, în scopul obținerii de venituri taxabile.

În acest context s-a arătat că este excesiv să se solicite unui contribuabil să verifice conduita fiscală a furnizorului său, sub aspectul modului în care acesta evidențiază operațiunile în contabilitate și își îndeplinește obligațiile fiscale față de stat.

Însă, referitor la condiția de verificare a furnizorului – dacă este sau nu inactiv – s-a arătat că această verificare nu presupune nici costuri financiare, nici un timp îndelungat, ci,

dimpotrivă, reprezintă o verificare extrem de facilă, ce presupune doar acces la internet, site-ul ANAF – Registrul contribuabililor inactivi fiind funcțional, iar informația asupra declarării unui contribuabil ca inactiv fiind accesibil în doar câteva momente. Astfel, s-a subliniat că această verificare se înscrie în limitele normale ale diligenței unei persoane de nivel mediu, compatibilă cu normele și jurisprudența europeană invocată.

Teme propuse de Tribunalul Covasna

1. Obligativitatea înregistrării UAT în scopuri de TVA la organul fiscal competent în situația în care a obținut venituri din valorificarea masei lemnoase cu depășirea plafonului de scutire prevăzut de lege (îndeplinirea condițiilor impuse de art. 127 alin.1, 2, 4 și 5, art. 152 alin.1 și art. 153 alin.1 pct.2 lit.b din Codul fiscal).

Regula prevăzută de art. 127 alin. 4 Cod fiscal este că instituția publică nu poate avea calitatea de persoană impozabilă atunci când prestează activitățile care implică exercițiul autorității publice, „chiar dacă pentru desfășurarea acestor activități se percep cotizații, onorarii, redevențe, taxe sau alte plăți”.

Excepțiile de la această regulă sunt strict prevăzute de lege și, prin urmare, sunt de strictă interpretare. Prima excepție este aceea referitoare la activitățile a căror desfășurare de către autoritate „ar produce distorsiuni concurențiale dacă instituțiile publice ar fi tratate ca persoane neimpozabile”, iar celelalte două excepții sunt prevăzute de alin. (5) și (6) din aceeași normă și se referă la activități expres și limitativ prevăzute de legiuitor. S-a invocat ca și practică în domeniu decizia nr.1869/R/20.06.2014 a Curții de Apel Brașov pronunțată în dosarul nr. 715/64/2012* și decizia nr. 2625/10 mai 2011 pronunțată de ICCJ în dosarul Dosar nr. 755/59/2009.

2.Cauze întemeiate pe prevederile Decretului Lege 118/1990. Efectele deciziei Înalte Curți de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept – nr.4/2014.

Prevederile art. 1 alin. 1 lit. d) din Decretul-lege nr.118/1990 trebuie interpretate în sensul că, pentru a avea calitatea de persoană îndreptățită, reclamantul trebuie să fi fost supus, el sau soțul/soția ori părinții cu care locuia, măsurii administrative a domiciliului obligatoriu, condiție a cărei îndeplinire poate fi dovedită atât cu înscrisuri, cât și cu martori sau alte mijloace de probă, conform art. 10 din decretul-lege.

Din motivarea Deciziei nr. 9/13.10.2014 a Înaltei Curte de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept (pct.10.2.2. alineatul al treilea) rezultă că cele două noțiuni - măsura administrativă a domiciliului obligatoriu, respectiv limitarea libertății de circulație - nu pot fi considerate echivalente, deoarece sunt corelative unor drepturi subiective cu conținut diferit, respectiv dreptul de alegere în mod liber a domiciliului și dreptul la liberă circulație.

Prin urmare, în cauzele vizând aplicarea DL 118/1990 trebuie dovedit că împotriva reclamantului sau a părinților acestuia a fost dispusă măsura domiciliului obligatoriu, iar existența acestei măsuri nu poate fi dedusă doar din faptul limitării libertății de circulație, fiind necesar ca din probatoriu să rezulte în mod clar că persoanei în cauză i-a fost negat dreptul de alegere în mod liber a domiciliului.

În ceea ce privește situațiile în care rude (frați/surori) ale reclamantilor au obținut, anterior, prin hotărâre judecătorească definitivă/irevocabilă, recunoașterea acestor drepturi, s-a arătat că, în practica ICCJ ce vizează alte acte normative speciale cu caracter reparator,

aceleași drepturi au fost recunoscute, ca efect al reținerii puterii de lucru judecat al acestor hotărâri anterioare.

Teme propuse de Tribunalul Brașov

1. Competența materială a instanței de a soluționa excepția de nelegalitate a actului administrativ invocată de părți după intrarea în vigoare a Noul cod de procedură civilă în cauze înregistrate anterior datei de 15.02.2013.

Dispozițiile art. 4 din Legea nr.554/2004, astfel cum au fost modificate prin Legea nr.76/2012, se aplică numai în procesele începute după data de 15 februarie 2013, când a intrat în vigoare Codul de procedură civilă aprobat prin Legea nr.134/2010.

2. Data de la care curge termenul de prescripție prevăzut de art. 85 alin. 1 și 3 din Legea nr. 188/1999 privind statutul funcționarilor publici.

Cu privire la natura juridică a termenului de 30 de zile prevăzut de art. 85 alin. 1 din Legea nr. 188/1999, modificată, s-a arătat că acesta este un termen imperativ, nerespectarea lui având ca efect anularea actului administrativ astfel emis.

În ceea ce privește noțiunea de „constatare a pagubei” utilizată de legiuitor în cuprinsul art. 85 alin. 1 din Legea nr. 188/1999, modificată, s-a arătat că, în situația în care deciziile de imputare sunt emise în executarea unei decizii emise de către Curtea de Conturi, prin dată a constatării pagubei se înțelege data la care a fost înregistrată la autoritatea publică actul de control al Curții de Conturi. În susținere s-a invocat aplicarea, prin similitudine, a Deciziei nr. 16/2012 pronunțată de ICCJ în procedura de soluționarea unui recurs în interesul legii în interpretarea unor dispoziții ale codului muncii.

Cu privire la termenului prevăzut de art. 85 alin. 3 din Legea nr. 188/1999, modificată, nu au fost invocate aspecte legate de interpretare, norma juridică fiind considerată explicită.

3. Acțiunile formulate de funcționarii publici având ca obiect anularea dispozițiilor/deciziilor de suspendare a acordării sporului de dispozitiv emise de angajator;

După intrarea în vigoare a Legii nr. 330/2009 nu mai este posibilă acordarea sporului de dispozitiv, noul act normativ stabilind un nou sistem de salarizare la nivel național a personalului bugetar (decizia nr. 535/01.02.2013 pronunțată de ICCJ – SCAF în dosarul nr. 1378/33/2011).

4. Admisibilitatea acțiunilor în contencios administrativ formulate de către angajator ce au ca obiect constatarea inexistenței obligației de emiteră a ordinelor sau dispozițiilor de imputare ca urmare a intrării în vigoare a Legii nr. 124/2014.

Opinia unanimă a fost în sensul că acțiunile având ca obiect constatarea inexistenței obligației de emiteră a ordinelor/deciziilor de imputare ca urmare a intrării în vigoare a Legii nr. 124/2014 nu sunt admisibile, deoarece nu se circumscriu niciuneia dintre ipotezele art. 1 și 8 din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ.

De altfel, apariția unui act normativ referitor la înlăturarea obligației de plată a unor creanțe bugetare („amnistia fiscală”) nu produce efecte asupra legalității actului administrativ

emis anterior, prin care se stabilește obligația bugetară respectivă, cercetarea legalității acestui act administrativ în cadrul acțiunii în contencios administrativ fiind limitată la cadrul normativ în vigoare la data emiterii actului respectiv. Actul normativ de „amnistie fiscală” produce efecte numai în faza de executare a actului administrativ care stabilește obligațiile vizate, în sensul că o eventuală executare a acestuia devine imposibilă.

5. Limitele casării cu trimitere spre rejudecare în recursul în contencios administrativ.

(tema a fost abordată la pct. 1 al temei propuse de Curtea de Apel Brașov)

19.01.2015

Președinte delegat SCAF,
Maria Iuliana Mihai

MINUTA

cuprinzând problemele de drept penal care au generat o practică neunitară discutate de judecătorii din cadrul Curții de Apel Brașov și al instanțelor din circumscripția acesteia, în cadrul întâlnirii din 28 martie 2014, ora 11,00 din Camera de consiliu a Secției penale a Curții de Apel Brașov.

1. Aplicarea și executarea pedepsei accesorii în lumina art. 65 NCp

a) Într-o opinie, aplicarea pedepsei accesorii se poate face doar în măsura în care s-au stabilit pedepse complementare, astfel că, în cazul în care nu se dispune aplicarea de pedepse complementare, nu va exista nici pedeapsa accesorie.

b) Într-o altă opinie, pedeapsa accesorie se poate aplica pe lângă pedeapsa închisorii, independent de individualizarea modalității de executare a acesteia (respectiv executare în regim de detenție, dar și în cazul suspendării sub supraveghere a executării pedepsei). În această situație, s-a subliniat faptul că, având în vedere lipsa unui text privind suspendarea executării pedepsei accesorii, se pune problema temeiului legal al neexecutării acestor pedepse.

În urma dezbaterilor s-a desprins concluzia că aplicarea pedepsei accesorii se poate face doar în măsura în care s-au stabilit pedepse complementare. În cazul în care se dispune suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei închisorii și s-a aplicat și pedeapsa complementară a interzicerii unor drepturi, nu se mai aplică și pedeapsa accesorie a interzicerii unor drepturi. Această interpretare rezultă din conținutul și modul de executare a pedepsei accesorii a interzicerii unor drepturi, prevăzut de art. 65 Cod penal, mai precis din alineatul 3 al acestui articol, conform căruia pedeapsa accesorie a interzicerii unor drepturi se execută din momentul rămânerii definitive a hotărârii de condamnare și până când pedeapsa principală privativă de libertate a fost executată sau considerată ca executată. Observăm că legiuitorul face referire exclusiv la pedeapsa principală care se execută sau este considerată executată, nu și la modalitatea suspendării sub supraveghere, atunci când reglementează modalitatea de executare a pedepsei accesorii. Totodată, de vreme ce și executarea pedepsei complementare a interzicerii unor drepturi începe de la rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare prin care s-a dispus suspendarea executării pedepsei sub supraveghere, ar fi fără eficiență aplicarea și a unei pedepse accesorii, care are același conținut ca și cel al pedepsei complementare și care se suprapune ca perioadă de executare cu aceasta.

2. Soluția pronunțată în contestațiile la executare având ca obiect aplicarea art. 6 al. 1 NCP în cazul unei pedepse rezultante stabilite prin aplicarea regulilor concursului de infracțiuni.

Există opinii diferite în ceea ce privește soluția în cauzele având ca obiect aplicarea legii penale mai favorabile în ipoteza în care cu privire la una/unele dintre pedepsele care au fost contopite s-ar constata că depășesc maximul special prevăzut de lege, fără însă ca această situație să afecteze și pedeapsa rezultantă (care rămâne nemodificată).

Într-o asemenea ipoteză sunt soluții la nivelul instanței prin care contestațiile formulate au fost respinse, doar în cuprinsul considerentelor fiind expus raționamentul instanței privind dezincriminarea unor fapte sau reducerea unor pedepse.

Au fost exprimate și opinii în sensul că se impune admiterea unor astfel de contestații, reducerea pedepselor contopite atunci când se impune acest lucru, și ulterior constatarea faptului că pedeapsa rezultantă rămâne aceeași.

Având în vedere existența sesizării nr. 1/1/2014/HP/P din 11.02.2014 privind pronunțarea de către ÎCCJ a unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea acestei chestiuni de drept, precum și faptul termenul este stabilit pentru data de 14.04.2014, s-a convenit ca asupra acestei probleme de practică neunitară să nu fie stabilit un punct de vedere.

3. Măsurile asigurătorii în faza de judecată

- Raportat la dispozițiile art. 250 al. 6 NCpp, care fac referire la posibilitatea contestării *modului de aducere la îndeplinire a măsurii asigurătorii luate de către judecătorul de cameră preliminară ori de către instanța de judecată* (formulare diferită de cea din art. 250 al. 1 NCpp care se referă și la contestarea *măsurii asigurătorii luate de procuror*) există posibilitatea introducerii unei contestații împotriva **luării** măsurii de către judecătorul de cameră preliminară/instanța de judecată? în ce condiții?

- Care este organul care duce la îndeplinire măsura asiguratorie luată de judecător? Art. 251 NCpp se referă doar la ordonanța dispusă de organele de urmărire penală.

În urma analizării art. 250 și 251 Cod procedură penală, s-a ajuns la concluzia că în cazul măsurii asigurătorii dispusă de procuror poate fi contestată atât măsura cât și modul de aducere la îndeplinire a acesteia, în timp ce în cazul măsurii dispusă de judecătorul de cameră preliminară ori de instanța de judecată, se poate contesta doar modul de aducere la îndeplinire a măsurii asigurătorii.

În ambele situații, organele care aduc la îndeplinire măsurile asigurătorii sunt organele de cercetare penală.

4. Obținerea de extrase de cont

În măsura în care se acceptă că obținerea extraselor de cont reprezintă *date privind tranzacțiile financiare ale unor persoane* (conform materialului anexat) și cade sub incidența regulilor privind supravegherea tehnică, durata de 30 de zile prevăzută în materie cum se aplică în privința **operațiunilor efectuate deja**?

În urma examinării dispozițiilor art. 138 alin. 1 Cod procedură penală și art. 153 Cod procedură penală, s-a concluzionat că există o distincție clară între obținerea datelor privind tranzacțiile financiare ale unei persoane și obținerea de date privind situația financiară a unei persoane, în sensul că prima constituie o metodă specială de supraveghere tehnică, căreia îi sunt aplicabile dispozițiile art. 139-146 Cod procedură penală, fiind necesară emiterea unui mandat de supraveghere tehnică, iar cea de-a doua reprezintă o metodă specială de supraveghere, ce se poate realiza în condițiile art. 153 Cod procedură penală, de către procuror, cu încuviințarea prealabilă a judecătorului de drepturi și libertăți. Datele privind situația financiară a unei persoane vizează existența și conținutul conturilor și a altor situații financiare ale unei persoane, iar datele privind tranzacțiile financiare ale unei persoane sunt cele referitoare la datele la care au intrat și au ieșit din cont sume de bani, cuantumul acestor

sume, titlul cu care au fost primite/plătite, persoana care a făcut plata sau către care s-a efectuat (extrasul de cont, spre exemplu).

Potrivit art. 138 alin. 9 Cod procedură penală, obținerea datelor privind tranzacțiile financiare ale unei persoane reprezintă operațiunile care asigură cunoașterea conținutului tranzacțiilor financiare și al altor operațiuni efectuate sau care urmează să fie efectuate prin intermediul unei instituții de credit ori al altei entități financiare precum și obținerea de la o instituție de credit sau de la altă entitate financiară de înregistrări ori informații aflate în posesia acesteia referitoare la tranzacțiile sau operațiunile unei persoane. Rezultă deci că aceste date se pot obține atât pentru tranzacții sau alte operațiuni deja efectuate, cât și pentru cele aflate în curs de derulare sau care urmează să fie efectuate.

În privința duratei acestui tip de supraveghere tehnică, operează același termen de cel mult 30 de zile, la care face referire art. 140 Cod procedură penală, care reglementează procedura emiterii mandatului de supraveghere tehnică, încheierea judecătorului de drepturi și libertăți trebuind să cuprindă, printre altele, perioada și scopul pentru care s-a autorizat măsura.

5. Procedura de soluționare a cererii privind anularea/reducerea amenzilor judiciare

Având în vedere lipsa unei reglementări în ceea ce privește procedura de soluționare a acestor cereri, art. 284 NCpp nefăcând referire decât la competența de soluționare și la faptul că se emite încheiere, s-a stabilit că astfel de cereri se soluționează de un alt judecător de drepturi și libertăți, respectiv de un alt judecător de cameră preliminară, ori de un alt complet, în camera de consiliu, fără citarea părților și deci fără participarea procurorului, încheierea fiind definitivă.

În ceea ce privește existența dispozițiilor art. 409 alin. 1 lit. e Cod procedură penală, conform cărora pot face apel martorul, expertul, interpretul și avocatul, în ceea ce privește cheltuielile judiciare, indemnizațiile cuvenite acestora și amenzile judiciare aplicate, s-a propus modificarea acestui text de lege, în sensul înlăturării amenzilor judiciare. Ca argument, s-a invocat existența unei proceduri referitoare la amenzile judiciare similară cu procedura civilă, unde încheierile prin care se soluționează cererile privind anularea sau reducerea amenzilor judiciare, pronunțate de un alt complet, sunt definitive, astfel că nu se mai pot ataca cu apel. Totodată, s-a invocat lipsa eficienței amenzilor judiciare în situația în care acestea nu ar deveni definitive în condițiile art. 284 Cod procedură penală. De asemenea, s-a arătat că se respectă exigența de imparțialitate pe care o presupune dreptul la un proces echitabil, prin judecarea acestor cereri de către un alt judecător/complet de judecată, iar controlul judiciar ierarhic superior în acest caz nu este necesar, având în vedere faptul că nu este vorba despre un drept fundamental sau despre dreptul la două grade de jurisdicție în materie penală, conform art. 2 din Protocolul nr. 7 la Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

Prin urmare, s-a propus ca art. 409 alin. 1 lit. e Cod procedură penală, să aibă următorul conținut:

„e) martorul, expertul, interpretul și avocatul, în ceea ce privește cheltuielile judiciare și indemnizațiile cuvenite acestora;”

În mod corelativ, se impune și modificarea art. 410 alin. 2 Cod procedură penală, în sensul înlăturării încheierii prin care s-a dispus asupra amenzilor judiciare, astfel că acesta va avea următorul conținut:

„În cazul prevăzut la [art. 409](#) alin. (1) lit. e), apelul poate fi exercitat de îndată după pronunțarea încheierii prin care s-a dispus asupra cheltuielilor judiciare și indemnizațiilor și cel mai târziu în 10 zile de la pronunțarea sentinței prin care s-a soluționat cauza.”

6. Procedura audierii anticipate

În ceea ce privește procedura audierii anticipate, prevăzută de art. 308 Cod procedură penală, s-a constatat faptul că nu sunt reglementate tipul ședinței de judecată și actul procedural întocmit. În urma dezbaterilor s-a ajuns la concluzia că această procedură se realizează în camera de consiliu, dată fiind etapa procesuală a urmăririi penale, caracterizată prin nepublicitate (art. 285 alin. 2 Cod procedură penală), cu citarea părților și în prezența avocatului, în cazul în care asistența juridică este obligatorie, potrivit art. 90 Cod procedură penală, judecătorul de drepturi și libertăți pronunțând o încheiere fără cale de atac. În acest mod se respectă atât principiul nepublicității urmăririi penale, cât și cel al contradictorialității, garanție a procesului echitabil.

Văzând lipsa unor dispoziții exprese în acest sens, s-a propus modificarea art. 308 Cod procedură penală, în sensul introducerii unui nou alineat, alineatul 4, cu următorul conținut:

„Audierea se realizează în camera de consiliu, iar la încetarea audierii judecătorul de drepturi și libertăți pronunță o încheiere prin care constată efectuată procedura audierii anticipate.”

7. Camera preliminară

În ceea ce privește camera preliminară, reglementată în dispozițiile art. 342-348 Cod procedură penală, s-au invocat mai multe probleme de interpretare a normelor de reglementare.

În primul rând, s-a constatat existența unei practici neunitare în ceea ce privește judecarea contestației împotriva încheierii prevăzută de art. 346 alin. 1 Cod procedură penală, în sensul că unii judecători de cameră preliminară soluționează contestația conform dispozițiilor art. 347 alin. 3 Cod procedură penală, care fac trimitere la dispozițiile ce reglementează durata procedurii în camera preliminară, măsurile premergătoare, procedura camerei preliminare și soluțiile, reglementate de art. 343-346 Cod procedură penală, iar alți judecători de cameră preliminară soluționează contestația conform dispozițiilor art. 425/1 Cod procedură penală.

Argumentele invocate de cei care aplică dispozițiile art. 347 alin. 3 Cod procedură penală, constau tocmai în art. 425/1 alin. 1 Cod procedură penală, conform căruia prevederile acestui articol, care constituie norma generală care reglementează contestația, sunt aplicabile când legea nu prevede altfel. Or, în cazul contestației împotriva încheierii judecătorului de cameră preliminară legea prevede altfel, respectiv face trimitere la aceleași dispoziții aplicabile procedurii camerei preliminare în primă instanță. Prin urmare, și contestația se va soluționa în camera de consiliu, fără citarea părților și participarea procurorului, după parcurgerea etapei scrise de încunoștințare a părților asupra contestației formulate și a comunicării de către aceștia într-un termen stabilit de către judecător a punctelor de vedere cu privire la contestație. Este evident că în acest caz nu se impune respectarea termenelor prevăzute în cadrul măsurilor premergătoare, prevăzute de art. 344 Cod procedură penală, pentru simplul motiv că deja acestea au fost efectuate în primă instanță, acum părțile fiind necesar să-și expună punctele de vedere în scris asupra contestației formulate, care în esență se referă tot la cererile și excepțiile formulate în cadrul procedurii de cameră preliminară la prima instanță.

În sprijinul celei de-a doua opinii, s-a invocat existența dispozițiilor art. 420/1 Cod procedură penală, precum și necesitatea efectuării controlului judiciar cu respectarea

exigențelor dreptului la un proces echitabil și anume: publicitatea, oralitatea și contradictorialitatea. De asemenea, s-a invocat imposibilitatea respectării termenului de 60 de zile în cazul în care și în contestație trebuie efectuate măsurile premergătoare, prevăzute de art. 344 Cod procedură penală.

Având în vedere existența unor hotărâri în care textele de lege de mai sus au fost interpretate diferit, s-a propus sesizarea ÎCCJ cu o **cerere de recurs în interesul legii**, urmând ca președintele secției penale a Curții de Apel Brașov să demareze procedurile în acest sens.

Tot referitor la camera preliminară, s-a observat faptul că nu este prevăzut actul prin care procurorul remediază neregularitățile actului de sesizare, conform art. 345 alin. 3 Cod penal, propunându-se ca acesta să fie precizat în textul de lege, astfel că art. 345 alineatul 3 va avea următorul conținut:

„În termen de 5 zile de la comunicare, procurorul remediază neregularitățile actului de sesizare prin ordonanță supusă confirmării și comunică judecătorului de cameră preliminară dacă menține dispoziția de trimitere în judecată ori solicită restituirea cauzei.”

8. Contestația împotriva încheierilor prin care se dispune asupra măsurilor preventive în cursul urmăririi penale sau în procedura camerei preliminare

Dispozițiile art. 204 și 205 Cod procedură penală, prin raportare la dispozițiile art. 203 Cod procedură penală și art. 425/1 Cod procedură penală, sunt interpretate diferit de către judecătorii Curții de Apel Brașov și ai instanțelor arondate.

Unii judecători de drepturi și libertăți sau judecători de cameră preliminară au soluționat contestațiile potrivit dispozițiilor art. 203 alin. 5 Cod procedură penală, apreciind că în acest caz nu pot fi aplicabile normele comune care reglementează contestația, întrucât conform art. 425/1 alin. 1 Cod procedură penală, legea prevede altfel în acest caz.

Alți judecători de drepturi și libertăți sau judecători de cameră preliminară au soluționat contestațiile conform dispozițiilor art. 425/1 Cod procedură penală, apreciind că 203 Cod procedură penală, reglementează procedura de soluționare în primă instanță a cererilor, propunerilor și plângerilor privind măsurile preventive, fiind o eroare legislativă menționarea în cuprinsul acestui text de lege și a contestațiilor, care sunt reglementate apoi în art. 204 și 205 Cod procedură penală, și pentru care sunt aplicabile dispozițiile generale referitoare la contestație, cuprinse în art. 425/1 Cod procedură penală. Un alt argument în acest sens îl constituie și importanța drepturilor care sunt supuse controlului judiciar și care impune respectarea tuturor exigențelor dreptului la un proces echitabil, publicitatea fiind una dintre acestea, care înlătură bănuielile cu privire la existența unor proceduri ascunse sau insuficient de transparente, invocându-se Hotărârea Curții Europene a drepturilor Omului din data 13.11.2007, pronunțată în cauza *Bocellari și Rizza c/Italia*.

Cu privire la dezlegarea acestei probleme de drept, președintele secției penale a Curții de Apel Brașov a declanșat procedurile privind formularea unei cereri de recurs în interesul legii.

Judecător Elena Barbu
Vicepreședinte Curtea de Apel Brașov

ROMÂNIA

Curtea de Apel Braşov

Secția penală și pentru cauze cu minori

PROCES-VERBAL

Încheiat astăzi, 27 iunie 2014, la sediul Curții de Apel Braşov când a avut loc întâlnirea trimestrială cu judecătorii specializați în judecarea cauzelor penale de la Curtea de Apel Braşov și instanțele din raza acesteia. Întâlnirea a fost organizată în conformitate cu dispozițiile art.26¹ din ROI de către Președintele Secției penale și pentru cauze cu minori din cadrul Curții de Apel Braşov.

Ședința a fost prezidată de către Președintele Secției penale și pentru cauze cu minori din cadrul Curții de Apel Braşov.

La ședință au participat judecători din cadrul Curții de Apel Braşov și judecători din cadrul instanțelor din circumscripția teritorială a acesteia.

1. Problemele de drept propuse spre dezbateri de către Curtea de Apel Braşov:

a) efectele deciziei Curții Constituționale nr. 265/06.05.2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. 1 Cod penal.

Având în vedere că pe rolul Curții de Apel Braşov este înregistrată o cauză în care s-a ridicat această problemă de drept, la solicitarea membrilor completului de judecată s-a hotărât amânarea discutării acestei probleme de drept.

b) plata onorariului avocatului desemnat din oficiu în situația declarării căii de atac de către inculpat.

Într-o opinie, onorariul avocatului desemnat din oficiu se acoperă din sumele avansate de stat doar pentru asistența și/sau reprezentarea asigurată în fața primei instanțe. În situația în care inculpatul declară apel/contestație, iar soluția este de respingere a căii de atac, sunt aplicabile dispozițiile art.275 alin.2 Cod procedură penală.

Într-o altă opinie, câtă vreme art.272 alin. 1 Cod procedură penală face vorbire de faptul că onorariile avocaților ocazionate de desfășurarea procesului penal se acoperă din sumele avansate de stat, nefăcându-se nicio distincție între judecata în primă instanță sau în apel, inculpatul nu poate fi obligat la plata onorariului, chiar dacă i se respinge apelul/contestația.

S-a stabilit că onorariul avocatului din oficiu, în situația declarării căii de atac de către inculpat, se suportă de către acesta dacă soluția este de respingere a căii promovate. De altfel, în urma consultării paginii web oficiale a ÎCCJ www.scj.ro, s-a constatat că aceasta este și soluția Înaltei Curți de Casație și Justiție.

c) participarea procurorului în faza admiterii în principiu - contestația în anulare/revizuire -, ce se desfășoară în camera de consiliu.

Într-o opinie (dosare nr.5563/197/2014, 126/1372/2014, 116/64/2014), cu ocazia examinării admisibilității în principiu, procurorul participă în ședința Camerei de Consiliu.

Într-o altă opinie (dosare 3942/197/2014, 113/64/2014, 114/64/2014), procurorul nu participă la o astfel de ședință.

S-a stabilit că, în lipsa mențiunii exprese, procurorul nu participă în această fază. Această soluție rezultă și din practica Înaltei Curți de Casație și Justiție - încheierile nr.33/RC/21.05.2014 și 56/RC/10.06.2014 pronunțate de ÎCCJ - Secția penală.

d) încunoștințarea persoanei vătămate că poate cere să fie înștiințată despre punerea în libertate, în orice mod, a condamnatului, art. 404 alin. 6 Cod procedură penală;

S-a observat că aceste dispoziții nu au fost aplicate.

2. Problemele de drept comunicate de către Tribunalul Brașov:

În ceea ce privește modul de soluționare a contestațiilor privind măsurile preventive sau alte cereri în cursul urmăririi penale sau în cursul camerei preliminare sunt complete de judecată care soluționează contestațiile în ședință publică potrivit procedurii prevăzute de art. 425 indice I Cod Procedură Penală și sunt complete care soluționează aceste contestații în camera de consiliu, potrivit procedurilor specifice urmăririi penale sau celei de cameră preliminară. S-a constatat că în cazul completelor care au soluționat contestațiile potrivit procedurii prevăzute de art. 425 indice 1 Cod procedură penală, cauzele au fost soluționate, indiferent de obiect, în maxim 7 zile.

Se constată că această temă face obiectul unui recurs în interesul legii promovat de către Colegiul de conducere al Curții de Apel Brașov, urmând a se aștepta soluția pe care ÎCCJ o va pronunța.

3. Problemele de drept comunicate de către Judecătoria Brașov:

a) încheieri emise în procedura de cameră preliminară conform art. 345 și următoarele Noul Cod de procedură penală în privința cărora este admisibilă calea de atac a contestației.

În opinia judecătorilor din cadrul Judecătoriei Brașov, calea de atac a contestației este admisibilă doar în privința încheierilor prevăzute la art. 346 alin. 1, 3 și 4 Noul Cod de procedură penală, respectiv încheieri prin care se dispune restituirea cauzei la parchet conform art. 346 alin. 3 Noul Cod de procedură penală sau încheieri prin care judecătorul de cameră preliminară dispune începerea judecării conform art. 346 alin. 4 Noul Cod de procedură penală, după ce a constatat neregularități ale actului de sesizare, a exclus una sau mai multe probe ori a sancționat cu nulitatea actele de urmărire penală.

Încheierea la care face referire art. 346 alin. 1 Noul Cod de procedură penală este încheierea prin care judecătorul hotărăște, dispunând fie una dintre soluțiile de mai sus, fie soluția prevăzută la alineatul 2 al textului legal amintit, și nu una dintre încheierile anterioare prin care s-au constatat neregularități sau au fost excluse probe și s-a solicitat procurorului să remedieze neregularități le actului de sesizare și să comunice dacă menține dispoziția de trimitere în judecată conform art. 345 al. 3 Noul Cod de procedură penală. Soluția pronunțată printr-o astfel de încheiere nu poate fi supusă separat contestației, urmând a fi analizată la momentul contestării încheierii prin care se finalizează procedura de cameră preliminară.

În sens contrar a decis Tribunalul Brașov care a considerat admisibilă contestația formulată împotriva încheierii prin care judecătorul de cameră preliminară a exclus mai multe probe, situație în care a făcut aplicarea art. 345 al. 2, 3 Noul Cod de procedură penală, solicitând procurorului să precizeze dacă menține dispoziția de trimitere în judecată.

S-a atașat încheierea pronunțată de judecătorul de cameră preliminară din cadrul Judecătoriei Brașov, încheiere împotriva căreia s-a exercitat contestație care a fost admisă de Tribunalul Brașov.

Opinia majoritară: calea de atac a contestației este admisibilă doar în privința încheierilor prevăzute la art. 346 alin. 1, 3, 4 Noul Cod procedură penală, respectiv încheieri prin care se dispune restituirea cauzei la parchet conform art. 346 alin. 3 Noul Cod procedură penală sau încheiere prin care judecătorul de cameră preliminară dispune începerea judecării conform art. 346 alin. 4 Noul Cod procedură penală. Încheierea prin care judecătorul de cameră preliminară a exclus una sau mai multe probe, situație în care a făcut aplicarea art. 345 alin. 2, 3 Noul Cod procedură penală solicitând procurorului să precizeze dacă menține dispoziția de trimitere în judecată, nu este atacabilă cu contestație.

b) posibilitatea soluționării cauzei pe baza recunoașterii învinuirii în cazul inculpaților minori;

Într-o opinie, s-a apreciat că procedura reglementată de art. 375 Noul Cod de procedură penală nu este aplicabilă minorilor ținând cont de faptul că nu poate să producă efectul prevăzut de art. 396 al. 10 Noul Cod de procedură penală, respectiv reducerea limitelor pedepsei.

Într-o altă opinie, se consideră că se poate aplica această procedură și în cazul minorilor, neprezentând relevanță împrejurarea arătată anterior.

De asemenea, trebuie avut în vedere faptul că există posibilitatea de a reține ca lege penală mai favorabilă vechiul Cod penal conform art. 17 din Legea 187/2012, situație în care urmarea procedurii în cazul recunoașterii învinuirii ar putea să producă și efectul vizând reducerea cu o treime a limitelor pedepsei.

Cu majoritate: din rațiuni practice, dispozițiile art. 375 Noul Cod procedură penală se aplică și în cazul inculpaților minori

c) procedura vizând acordul vinovăției;

Dispozițiile art. 484 al. 2 Noul Cod de procedură penală vizând faptul că se ascultă *procurorul, inculpatul și avocatul acestuia*, se interpretează în sensul că asistența juridică a inculpatului este obligatorie în toate cazurile în care instanța este sesizată cu un acord de vinovăție?

De asemenea, aceleași dispoziții amintite mai sus în cuprinsul cărora se face referire la ascultarea *părții civile, dacă este prezentă*, duc la concluzia că se impune citarea părților civile?

Opinia majoritară: asistența juridică a inculpatului este obligatorie în toate cazurile în care instanța este sesizată cu un acord de vinovăție. Partea civilă trebuie citată.

d) participarea procurorului la soluționarea unor cereri de către judecătorul de drepturi și libertăți.

Se constată că în capitolul vizând *metode speciale de supraveghere sau cercetare* există situații în care se precizează expres că procurorul participă la soluționarea cererii iar în alte situații lipsește o astfel de mențiune. Judecătorii din cadrul Judecătoriei Brașov au apreciat, în majoritate, că în lipsa mențiunii exprese privind participarea procurorului, acesta nu participă la soluționarea cererilor însă există judecători care soluționează astfel de sesizări cu participarea procurorului.

Având în vedere consecințele extrem de importante care rezultă din lipsa procurorului, în măsura în care s-ar considera că este obligatorie prezența acestuia, apreciem că s-ar impune discutarea acestei chestiuni și stabilirea unei practici unitare la nivelul Curții de Apel Brașov.

În acest sens se arată că art. 140 al. 3 Noul Cod de procedură penală vizând emiterea mandatului de supraveghere tehnică precizează că *participarea procurorului este obligatorie*, o astfel de mențiune lipsind în cazul art. 141 al. 5 Noul Cod de procedură penală vizând confirmarea acestei măsuri atunci când este dispusă de procuror, aceeași fiind situația în cazul art. 144 al. 2 Noul Cod de procedură penală vizând prelungirea mandatului de supraveghere tehnică. De asemenea, nu se precizează expres necesitatea prezenței procurorului în cazul art. 152 și 153 Noul Cod de procedură penală.

Opinia majoritară: procurorul participă când se prevede în mod expres în Codul de procedură penală.

4. Problemele de drept comunicate de către Judecătoria Tg.Secuiesc:

În cazul infracțiunii prevăzută de art. 6 din Legea nr. 241/2005, săvârșită înainte de data de 01.02.2014 când inculpatul plătește debitul principal până la primul termen de judecată și beneficiază de cauza de nepedepsire prevăzută de art. 10 teza III din Legea nr. 241/2005, soluția este prevăzută de art. 16 lit. h Cod procedură penală (cauză de nepedepsire) și art. 10 din Legea nr. 241/2005 prevede aplicarea unei sancțiuni administrative.

În noul Cod penal nu sunt prevăzute sancțiuni administrative.

Articolul 19 din Legea nr. 255/2013 prevede că în cazul infracțiunilor comise anterior intrării în vigoare a Codului penal pentru care sunt aplicabile dispozițiile art. 18/1 Codul penal din 1968 ca lege penală mai favorabilă, instanța dispune achitarea în condițiile Codului de procedură penală.

Singurul caz în baza căruia se poate dispune achitarea este cel prevăzut de art. 16 lit. b Cod procedură penală.

Se apreciază că „în condițiile Codului de procedură penală” se referă la Noul Cod de procedură penală, întrucât în Legea nr. 255/2013 este definit separat sensul unor termeni, fiind distinct Codul de procedură penală din 1968 și Codul de procedură penală.

Cu majoritate: se impune achitarea în baza art. 19 din Legea nr. 255/2013 raportat la art. 18¹ Cod penal 1968 și se aplică o sancțiune administrativă prevăzută de art.91 C.pen. 1968.

PREȘEDINTE SECȚIE PENALĂ
EPURE CONSTANTIN

PROCES VERBAL

Încheiat astăzi, 30 ianuarie 2015, la sediul Curții de Apel Brașov cu ocazia întâlnirii trimestriale a judecătorilor specializați în judecarea cauzelor penale de la Curtea de Apel Brașov și de la instanțele din raza acesteia. Întâlnirea a fost organizată în conformitate cu dispozițiile art.26² din Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești de către vicepreședintele Curții de Apel Brașov.

Ședința a fost prezidată de către președintele Secției penale și pentru cauze cu minori din cadrul Curții de Apel Brașov.

La ședință au participat judecătorii Secției penale a Curții de Apel Brașov și judecători din cadrul instanțelor din circumscripția teritorială a acesteia, invitați fiind doamna judecător Rodica-Aida Popa, din partea Înaltei Curți de Casație și Justiție și domnul judecător Iulian Bălan, din partea Curții de Apel Brașov.

Au fost dezbătute următoarele probleme de practică neunitară:

1. Instituția suspendării condiționate a executării pedepsei din Vechiul Cod penal este mai favorabilă decât instituția amânării pedepsei din Noul Cod penal, în cazul infracțiunilor la regimul circulației pe drumurile publice?

Opinia majoritară este în sensul că se face o apreciere punctuală, de la caz la caz, analizându-se dispozițiile legii penale mai favorabile în mod global pe instituția suspendării condiționate a executării pedepsei din vechiul Cod penal și pe cea a amânării pedepsei din noul Cod penal, având în vedere Decizia Curții Constituționale nr.265/2014 și Decizia Curții Constituționale nr.732/16.12.2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.336 alin.1, 3 din Codul penal.

2. Respectarea de către instanțele de fond a jurisprudenței CEDO în ceea ce privește continuitatea completului de judecată – cauza Beraru vs România.

Au fost identificate situații în care au fost pronunțate hotărâri de către un alt judecător decât cel care a administrat probatoriul în cauză și care, aflat în imposibilitate obiectivă, a fost înlocuit. Hotărârile respective au fost apelate, astfel că instanța de control judiciar a procedat la readministrarea probatoriului în mod nemijlocit.

Într-o primă opinie, s-a apreciat că ar trebui readministrate numai probele relevante în cauză. Astfel, dacă în calea de atac se apreciază că se impune readministrarea întregului material probator (nu neapărat pe cauza exclusiv Beraru vs România), acesta se administrează integral, fiind esențial pentru judecarea cauzei să se perceapă în mod nemijlocit, direct ceea ce consideră judecătorul că este de administrat.

În situațiile în care a fost pronunțată o soluție de achitare, este necesar a se administra probatoriul într-o proporție cât mai mare, existând posibilitatea ca din readministrarea probatoriului să se contureze o soluție opusă.

Într-o a doua opinie, s-a apreciat că, în situația în care nu a fost respectată continuitatea completului, să se constate nulitatea absolută (art.281 lit. a Cod procedură penală) și să se dispună trimiterea cauzei spre rejudecare.

Contrar acestei opinii, ceilalți judecători prezenți la întâlnire au arătat că, prin prisma efectului devolutiv al apelului, este necesar a se administra probatoriul, cu filtrarea probelor respective, trimiterea spre rejudecare fiind un caz de excepție, fiind necesar a se respecta dreptul la

un proces echitabil prevăzut de art.6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului dar și de Constituția României.

În situațiile în care se formează complet de divergență, este necesar a se readministra probele esențiale.

3. Analizând prin prisma deciziei Curții Constituționale nr.265 din 06.05.2014, care impune analizarea în mod global a legii penale mai favorabile, care este temeiul de drept și modalitatea de efectuare a unei contopiri între pedepsele aplicate unui inculpat pentru o infracțiune comisă pe legea veche și pedepsele aplicate aceluiași inculpat prin hotărâri de condamnare rămase definitive în temeiul Codului penal din 1969?

De comun acord, s-a stabilit că este o nouă judecată, se reia procedura și se apreciază care este legea penală mai favorabilă în mod global, dându-se prevalență deciziei Curții Constituționale nr.265/2014, deși această situație generează inechități.

4. Raționamentul expus de ICCJ în decizia nr.17/2013, pronunțată în recurs în interesul legii, cu privire la inexistența concursului între infracțiunile de contrabandă prevăzute de art. 270 Cod vamal și infracțiunea de deținere de bunuri în afara antrepozitului fiscal prevăzută de art.296¹ alin.1 lit. i Cod fiscal, este aplicabil și în situația în care un inculpat este trimis în judecată pentru comiterea în concurs a infracțiunii de evaziune fiscală prevăzută de art.9 alin.1 lit.a din Legea nr.241/2007 și a infracțiunii de deținere în afara antrepozitului fiscal de produse accizabile prevăzută de art.296¹ alin.1 lit. i Cod fiscal, respectiv în situația trimiterii în judecată a unui inculpat pentru comiterea în concurs a infracțiunii de evaziune fiscală prevăzută de art.9 lit.a din Legea nr.241/2005 și a infracțiunii de desfășurare fără licență sau autorizație a oricăreia dintre activitățile din domeniul jocurilor de noroc, prevăzută de art.23 alin.1 din OUG nr.77/2009?

Opinia majoritară este în sensul că se aplică raționamentul expus în decizia nr.17/2013 a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

O altă problemă invocată se referă la recuperarea prejudiciului cauzat Bugetului de Stat în cazul infracțiunii de deținere de bunuri în afara antrepozitului fiscal, care este o infracțiune de pericol.

Într-o primă opinie s-a apreciat că trebuie să se rețină infracțiunea de deținere de bunuri în afara antrepozitului fiscal, prevăzută de art.296¹ alin.1 lit.i Cod fiscal în concurs cu infracțiunea de evaziune fiscală, prevăzută de art.9 alin.1 lit.a din Legea nr.241/2007, având în vedere că elementul material al infracțiunii prevăzute de art.296¹ din Codul fiscal nu presupune un rezultat și nu include un scop, fiind tratată în practică ca o infracțiune de pericol.

Opinia majoritară este în sensul că prejudiciul cauzat este compus din obligațiile fiscale (taxe și accize) neachitate către Bugetul de Stat.

5. Care este instanța competentă să soluționeze contestația în anulare întemeiată pe dispozițiile art.426 lit.b-h Cod procedură penală, prin prisma dispozițiilor art.429 Cod procedură penală care folosește sintagma „instanța care a pronunțat hotărârea a cărei anulare se cere”?

Întrucât în practică s-au conturat trei opinii asupra acestei probleme de drept, urmează a se sesiza Înalta Curte de Casație și Justiție, în vederea pronunțării unei hotărâri asupra problemei respective, urmând ca aceasta să fie obligatorie pentru instanțele ce vor fi sesizate ulterior cu aceeași problemă.

O altă problemă abordată a vizat cazurile în care se poate formula contestație în anulare, respectiv art.426 lit. i sau lit.b Cod procedură penală, în situația existenței unei autorități de lucru judecat.

Opinia majoritară este în sensul că, în această situație, cazul de contestație în anulare este cel prevăzut de art.426 lit.i Cod procedură penală.

6. Procedura de urmat în vederea soluționării cererilor și excepțiilor în cursul Camerei preliminare, inclusiv în calea de atac, având în vedere declararea ca neconstituțională a dispozițiilor care reglementează această materie; discuțiile vizează comunicarea contestației în calea de atac, părțile ce urmează a fi citate, dacă termenele stipulate de art.342 și următoarele Cod procedură penală pot fi modificate în contestație în sensul micșorării acestora (temă propusă de către Tribunalul pentru Minori și Familie Brașov și Tribunalul Brașov).

De comun acord, judecătorii prezenți la întâlnire au stabilit că la primirea dosarului în camera preliminară se dispune comunicarea rechizitoriului și fixarea unui termen până la care părțile (inculpatul, persoana vătămată, partea civilă, partea responsabilă civilmente) și Ministerul Public să depună cereri și excepții, termen care poate fi și de 25-30 zile, termenul de 20 de zile prevăzut de art.342 Cod procedură penală fiind unul de recomandare. Răspunsul Ministerului Public se comunică părților iar la termenul fixat, în cameră de consiliu, se iau concluziile părților cu privire la cererile și excepțiile formulate.

Cu privire la administrarea probelor în faza de cameră preliminară, opinia majoritară este în sensul că nu se pot administra probe în această procedură. Chiar dacă se invocă faptul că o anumită probă a fost obținută în mod nelegal, prin violență ori provocare, se verifică doar condițiile de legalitate, temeinicia probei urmând a fi analizată pe fondul cauzei.

În situația în care se constată legalitatea administrării unei probe în camera preliminară, iar ulterior, după administrarea probei respective, art.102 Cod procedură penală permite înlăturarea acesteia în cursul judecății.

De asemenea, s-a apreciat că, în situația în care există un dubiu cu privire la legalitatea unei probe, se poate dispune restituirea cauzei la Parchet.

Cu privire la situația în care judecătorul de cameră preliminară din oficiu invocă anumite excepții, s-a opinat în sensul că această încheiere se comunică părților și Ministerului Public.

7. Mandatul de arestare preventivă în cazul admiterii unei cereri de înlocuire a măsurii controlului judiciar cu măsura arestării preventive se emite imediat sau se așteaptă ca hotărârea să devină definitivă? (temă propusă de Tribunalul pentru Minori și Familie Brașov)

De comun acord, judecătorii prezenți la întâlnire au stabilit că mandatul de arestare preventivă în cazul admiterii unei cereri de înlocuire a măsurii controlului judiciar cu măsura arestării preventive se emite după rămânerea definitivă a hotărârii.

8. Aplicarea procedurii simplificate în cazul recunoașterii vinovăției în cazul inculpaților minori este posibilă? (temă propusă de Tribunalul pentru Minori și Familie Brașov)

De comun acord, judecătorii prezenți la întâlnire au stabilit că nu se poate aplica procedura simplificată în cazul recunoașterii vinovăției în cazul inculpaților minori.

9. La înlocuirea măsurii arestării preventive cu măsura controlului judiciar în cursul judecății, instanța urmează să stabilească prin încheiere când expiră perioada celor 60 de zile prevăzute de lege? (temă propusă de Tribunalul pentru Minori și Familie Brașov)

Cu opinie majoritară, s-a apreciat că nu trebuie să se menționeze data la care urmează a expira cele 60 de zile prevăzute de lege în situația înlocuirii măsurii arestării preventive cu măsura controlului judiciar.

10. Se pot stabili și alte obligații – în afara celor prevăzute la art.221 Cod procedură penală - în sarcina inculpatului ca urmare a luării măsurii arestului la domiciliu? (temă propusă de Tribunalul Brașov)

De comun acord, judecătorii prezenți la întâlnire au stabilit că, la luarea măsurii arestului la domiciliu, nu pot fi stabilite și alte obligații suplimentare inculpatului, în afara celor prevăzute de textul de lege.

11. Contestația împotriva încheierii prin care s-a soluționat plângerea împotriva soluției de neurmărire sau netrimitere în judecată se soluționează de judecătorul de cameră preliminară, în ședința camerei de consiliu? Pronunțarea încheierii are loc în camera de consiliu sau în ședință publică? (temă propusă de Tribunalul Brașov)

De comun acord, judecătorii prezenți la întâlnire au stabilit că, contestația împotriva încheierii prin care s-a soluționat plângerea împotriva soluției de neurmărire sau netrimitere în judecată se soluționează de judecătorul de cameră preliminară în ședința camerei de consiliu, iar pronunțarea încheierii are loc în camera de consiliu (art.341 alin.10 Cod procedură penală).

12. Competența de soluționare a contestației împotriva măsurii preventive, după ce judecătoria a pronunțat o hotărâre pe fondul cauzei, dar mai înainte de împlinirea termenului de apel, aparține tribunalului sau curții de apel? (temă propusă de Tribunalul Brașov)

De comun acord, judecătorii prezenți la întâlnire au stabilit că, competența de soluționare a contestației împotriva măsurii preventive, după ce judecătoria a pronunțat o hotărâre pe fondul

cauzei, dar mai înainte de împlinirea termenului de apel, aparține tribunalului (art.399 alin.10 Cod procedură penală).

13. Contestația în anulare împotriva unei încheieri pronunțată de judecătorul de cameră preliminară în faza camerei preliminare se judecă de judecătorul de cameră preliminară în ședința camerei de consiliu și se pronunță în ședința camerei de consiliu sau în ședința publică, ori se judecă de judecătorul de fond în ședință publică? (temă propusă de Tribunalul Brașov)

De comun acord, judecătorii prezenți la întâlnire au stabilit că această contestație în anulare se respinge de către judecătorul de cameră preliminară, ca inadmisibilă, întrucât nu există o hotărâre definitivă.

14. În cazul procedurii prevăzute de art.549¹ Cod procedură penală, judecătorul de cameră preliminară poate administra probe? În acest sens, procurorul care dispune clasarea ca urmare a prescripției răspunderii penale pentru fals, fără să fi administrat probe, sesizează judecătorul de cameră preliminară de la judecătoria cu solicitarea de a anula actul. În cazul respingerii sesizării, procurorul mai are posibilitatea de a se adresa instanței civile? (temă propusă de Tribunalul Brașov)

De comun acord, judecătorii prezenți la întâlnire au stabilit că nu se pot administra probe în faza camerei preliminare, procurorul având posibilitatea de a se adresa instanței civile.

15. În cazul procedurii prevăzute de art.478 Cod procedură penală (acordul de recunoaștere a vinovăției), dacă sunt citate și părțile civile și dacă are loc audierea inculpatului și a părților civile, sintagma se ascultă inculpatul și părțile civile prezente echivalează cu o audiere sau doar cu dreptul acestora de a pune concluzii în fața instanței? (temă propusă de Tribunalul Brașov)

De comun acord, judecătorii prezenți la întâlnire au stabilit că art.484 alin.2 Cod procedură penală arată care sunt condițiile ce trebuie interpretate sub aspectul procedurii de acord de recunoaștere. Nu se procedează la audierea părților, ci se iau concluziile acestora.

16. Ipoteza în care prim-procurorul parchetului admite plângerea formulată împotriva ordonanței de clasare, infirmă ordonanța procurorului de caz și trimite cauza judecătorului de cameră preliminară spre a confirma redeschiderea urmăririi penale. Admisibilitate sau inadmisibilitate. (temă propusă de Judecătoria Brașov).

Într-o primă opinie, s-a apreciat că, în situația în care conflictul de drept a fost soluționat printr-o ordonanță de clasare, care nu a fost atacată potrivit art.339 Cod procedură penală, redeschiderea urmăririi penale este supusă confirmării.

Dacă în procedura plângerii prevăzute de art.339 Cod procedură penală, prim-procurorul admite plângerea petentului, atunci nu mai este necesar a se sesiza judecătorul de cameră preliminară, iar sesizarea pentru confirmarea redeschiderii urmăririi penale este inadmisibilă.

Într-o a doua opinie, s-a apreciat că textul prevăzut de art.335 Cod procedură penală nu face deosebire în ce mod se redeschide urmărirea penală. Dacă redeschiderea urmăririi penale se face după un fapt nou, aceasta este admisibilă.

17. Punerea în executare a măsurilor educative neprivative de libertate atunci când condamnatul nu este găsit. (temă propusă de Judecătoria Brașov).

De comun acord, judecătorii prezenți la întâlnire au stabilit că, în situația în care condamnatul nu este de găsit, nu poate fi pusă în executare măsura educativă neprivativă de libertate.

18. La sfârșitul ședinței, s-au purtat discuții asupra oportunității modificării art. 26² alin. 2 din Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești, în sensul ca, la întâlnirile trimestriale în care sunt dezbătute problemele de drept care au generat o practică neunitară, să poată fi invitați, pe lângă procurorul general al parchetului de pe lângă curtea de apel și decanii barourilor din județele din raza de competență a curții de apel, urmând a face propuneri în acest sens Consiliului Superior al Magistraturii.

PREȘEDINTE SECȚIE

Constantin Epure